76STE JAARGANG No. 100192 WOENSDAG 12 AUGUSTUS 1959

Amigoe di Curaçao

DAGBLAD VOOR DE NEDERLANDSE ANTILLEN

Uitgave: N.V. Paulus Drukkerij, Willemstad, Curaçao Kantoor: Conscientiesteeg: 27-29 ● Hoofdredacteur F. Verhorst, tel. 23138 ● Telefoon, Redactie: 23858 Advertentie: 23550 Abonnementen en Bezorging: 24399

Is Fidel Castro zwaar gewond?

(Van onze korrespondent)

HAVANA. — Dank zij een Cubaan en een Amerikaan heeft Fidel Castro gisteravond als premier het woord kunnen richten tot miljoenen landgenoten. In een emotionele rede, die langer dan vier uur duurde, deed Castro verslag van het komplot, tijdens het weekeinde tegen hem gesmeed en welk het Castro-regiem jl. zondag zou hebben moeten vernietigen.

Het komplot was gesmeed door vooraanstaande Cubaanse militairen en burgers, en krachtig gesteund door de Dominikaanse republiek met geld en wapens.

De coup zou zondagmorgen vroeg plaats hebben moeten vinden. Dominikaanse vliegtuigen waren geleend om Havana te bombarderen.

Niet onverwachts

Maar Fidel Castro wist wat er gaande was. Hij was ingelicht door een Cubaanse legercommandant en een Amerikaan, die hem als rebel gediend had, vóór hij Batista had verjaagd. De Amerikaan, William

Emotioneel einde van Cubaans complot

Morgan, die met de Cubaanse legerleider in het komplot zat, riep zaterdag een spoedzitting bijeen in een privé residentie te Havana. De leiders van het komplot kwamen te middernacht bijeen. De coup zou in de vroege ochtenduren worden uitgevoerd. Men moest nu een nieuwe regering kiezen.

De leider van het komplot, de voorzitter van de Cubaanse Suikerriet Industrie Mij, riep zich zelf tot president uit. De ministersfunkties werden verdeeld tussen enkele senatoren en prominente zakenlieden. Plotseling trokken de Cubaanse legercommandant en Morgan hun pistolen en riepen de leiders van het komplot toe, dat zij zich onder arrest bevonden. Toen trad Fidel Castro binnen, begeleid door zwaar bewapende „barbudos".

Sinistere vraag

In doodse stilte liep Fidel Castro langzaam langs de vergadertafel en keek de leiders van het komplot enkele minuten stilzwijgend aan. Aan een der senatoren vroeg hij toen: „Waar dacht u wel minister van te worden....?"

Een sinistere vraag....

1650 arrestaties

De leiders van de samenzwering werden naar de gevangenis gebracht en in de vroege zondagmorgen, voorbestemd om de staatsgreep uit te voeren, werden duizenden arrestaties verricht: militaire officieren en vooraanstaande zakenlieden. Gisteravond laat werd melding gemaakt door Radio-Progreso, dat er 1100 militairen en 550 burgers in de laatste dagen waren gearresteerd.

Gistermiddag werd nog geschoten in Havana. Grijze jeeps reden in volle vaart langs politie- en militaire gebouwen en inzittenden schoten automatische geweren af; vier „barbudos" werden gedood. In de afgelopen nacht bleven geweerschoten door Havana's straten echo-en.

De Dominikaanse radio-omroep had zondagmorgen al de dood van Fidel Castro omgeroepen en het sukses van de samenzweerders wereldkundig gemaakt. Trujillo's inlichtingendienst had voetstoots aangenomen, dat het wel georganiseerde komplot was geslaagd.

Zwaar gewond?

De Dominikaanse radio-omroep riep gisteravond echter om, dat Castro door een kogel was getroffen in een schermutseling, die zou gevolgd zijn op de arrestatie der samenzweerders. Volgens de radiozenders in Ciudad Trujillo zou Castro getroffen zijn in de linkerschouder en de borst en er ernstig aan toe zijn. Men zou dit niet kunnen afleiden van de esprit, **die Castro gisteravond tijdens zijn radio- en televisie-rede ten toon spreidde....**

Vrees voor massa-executies

In goed ingelichte kringen is men bevreesd, dat opnieuw massa-executies zullen plaats vinden van de talloze militairen en burgers, die onder arrest zijn geplaatst. De Cubaanse legerleiding maakte vanmorgen vroeg nog bekend, dat zes vliegtuigen van Dominikaanse oorsprong, zwaar geschut, duizenden automatische wapens en aanzienlijke voorraden munitie zijn ontdekt.

Elders in dit nummer vindt U een ooggetuigeverslag, zoals dat verschenen is in de „Miami Daily News" en verspreid is door het persbureau A.F.P.

****

Armoe der Portugezen

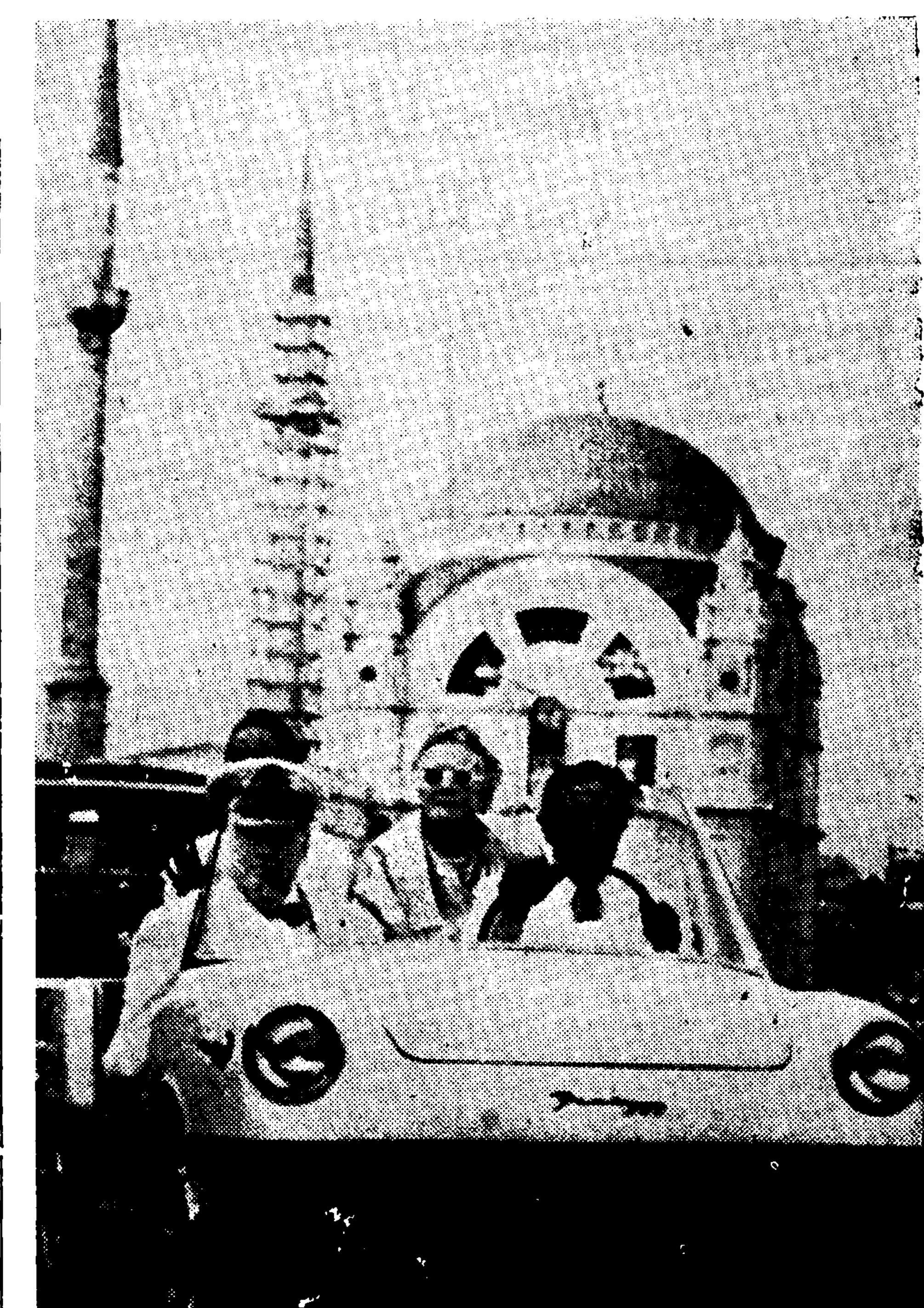
TOT de landen in West-Europa, die zich weinig gelegen laten aan coöperatie met andere mogendheden bij het zoeken naar doeltreffende oplossingen der vraagstukken van het niet-communistische deel van het oude werelddeel, moet zeker Portugal worden gerekend. Dr Salazar, die daar aan het hoofd staat van een uitgesproken totalitair regime, heeft wel eens aan buitenlandse korrespondenten gezegd, dat hij teveel zorgen heeft over het welzijn van Portugal en haar koloniën om zich nog te kunnen bemoeien met zaken, die hem niet direkt raken.

Die korrespondent kregen een goede indruk van Salazars land; langs de moderne wegen in de steden zijn de winkels uitstekend voorzien van goederen uit geheel Europa en uit de Verenigde Staten, hetgeen erop wijst, dat de escudo hard en degelijk is geworden. Ongetwijfeld is dit voor een groot deel te danken aan Salazar, die voor de bestijging van zijn huidige hoge post algemeen werd geacht als financieel expert. Hij heeft op een kritiek ogenblik de economie van zijn land in een betere richting gestuwd, maar door vele duistere oorzaken heeft hij zijn programma niet voltooid. In geheel Portugal zijn de lonen nog betrekkelijk laag, de arbeidszekerheid laat zeer te wensen over, van de negen miljoen inwoners leven er zeer vele in de grootste armoede.

Naar algemene maatstaven gerekend is het ook met het onderwijs in Portugal nog niet al te best gesteld; voor zover de jongens en meisjes naar school kunnen gaan, dienen zij er rekening mede te houden, dat zij reeds op elfjarige leeftijd een baan in de maatschappij moeten zoeken. Een enkeling wordt in de gelegenheid gesteld een der drie Portugese universiteiten te bezoeken; een dezer instellingen — die van Coimbra — is de oudste van Europa, het is de universiteit waar Salazar eens als hoogleraar werkte.

De diktatuur van dr Salazar en zijn naaste medewerkers doet zich steeds meer gelden, hetgeen uiteraard

(Vervolg naar pagina 8)

Sir Winston Churchill in Istanboel. Tijdens hun rondreis langs de havens van de Middellandse Zee heeft Sir Winston Churchill, de Griekse reder Onassis, mevrouw Churchill en Maria Callas een bezoek gebracht aan Istanboel. Op de foto ziet men het gezelschap in een open Citroën in de straten van Istanboel

****

Geen belangrijk post in Georgetown verloren gegaan

De direktie der posterijen deelt mede:

Naar aanleiding van de vele vragen die zijn gerezen in verband met de brand in het stationsgebouw van het vliegveld van Georgetown in Brits-Guyana zij medegedeeld dat uit een onderzoek is gebleken dat geen post voor Nederland afkomstig uit de Antillen, is verbrand. Voor zover kon worden nagegaan zijn slechts twee kleine mailzendingen bestemd voor Georgetown, Brits-Guyana, verloren gegaan.

West-Duitsland ontkent medewerking aan vervaardiging Franse atoombom

Het Westduitse ministerie van landsverdediging heeft ten stelligste elke Duitse medewerking aan de vervaardiging van de Franse atoombom ontkend. Een woordvoerder van het ministerie noemde de berichten terzake, die in een Londens dagblad waren verschenen, „absurd". Ten departemente voor atoomenergie merkte men op, dat reeds uit zuiver technisch oogpunt West-Duitsland niet in staat is welke medewerking ook te verlenen aan de Franse atoom-inspanningen. Ook wees men als ongegrond de door het Londense dagblad uitgesproken vrees van de hand over de levering van plutonium aan Frankrijk door West-Duitsland. Opgemerkt werd, dat de proefreactor te Karlsruhe pas aan het eind van dit jaar in werking komt en in ieder geval slechts zeer geringe hoeveelheden plutonium zal leveren. Tenslotte wees het ministerie voor atoomenergie te Bonn erop, dat er tussen Frankrijk en Duitsland op het gebied van de kernenergie geen bilaterale overeenkomst bestaat.

—x—

Inwoners van Hirosjima hebben onlangs met een minuut stilte de 200.000 slachtoffers herdacht van de atoombom die op 6 augustus 1945 de stad verwoestte. De burgemeester van de stad, Hamia, las tijdens een plechtigheid bij het monument voor de slachtoffers de namen voor van 164 mensen die in het afgelopen jaar zijn overleden tengevolge van ziekten, veroorzaakt door de straling waaraan zij in 1945 hebben blootgestaan.

Gisteren reeds konden wij een foto publiceren van de blijde gebeurtenis in de Plantentuin, waar de leeuwenfamilie uitgebreid werd door de geboorte van een drieling. Met engelengeduld heeft onze fotograaf kans gezien een opname te maken van de stralende moeder en haar lieve kinderen. Naar we vernemen, maken moeder en kinderen, welpen het uitstekend (exclusieve foto voor de „Amigoe" van Fischer).

Begroting Bovenwinden in de Staten

Uitgaven aan Bonaire en Bovenwinden moeten tegen economische achtergrond van Curacao en Aruba gezien worden

Ernstige kritiek op financieel beleid van Curacao

Na een nacht waarin achttien statenleden, de op het eiland aanwezige ministers de leden van de griffie, ander personeel en een aantal journalisten hun nachtrust opofferden voor de belangen van de schatkist der nederlandse antillen, begonnen om tien uur de ministers en statenleden wederom met de beraadslagingen over het laatste punt agenda. Dit punt behelsde de ontwerp-landsverordening om het nadelig saldo van de begroting van het eilandgebied de Bovenwindse eilanden voor het dienstjaar 1959 (1959-1960-21; 1958-1959-62). Rond half twee in de middag ging de vergadering uiteen nadat de ontwerp-landsverordening zonder hoofdelijke stemming was aangenomen. Tevens werd van de gelegenheid gebruik gemaakt om afscheid te nemen van de minister van Justitie en de Statenvoorzitter.

De heer Da Costa Gomez ging in zijn betoog diep in op de bezwaren die er kleven om gelden aan de gemeenschap te onttrekken zonder dat men over de besteding dier gelden diepgaande aandacht besteed heeft. Hij vroeg vooral ook de aandacht van de regering om deze uitgaven te zien tegen de huidige economische toe-

Brood en spelen of alleen maar spelen

stand van de eilanden Curaçao en Aruba.

Bij herhaling had hij aldus dit Statenlid, aan de regering om cijfers gevraagd over de werkloosheid op de eilanden en eveneens over de bestuursuitgaven per hoofd van de bevolking op de verschillende eilanden. Curaçao veranderd steeds meer en het eigenaardige feit doet zich voor dat per hoofd van de bevolking op Curaçao het laagste bedrag aan geld werd uitgetrokken. Aangezien de regering nimmer was ingegaan op zijn verzoek om cijfermateriaal had hij zelf een onderzoek ingesteld en was tot de bevinding gekomen dat alleen op Curaçao het aantal werklozen varieerde van vier tot zevenduizend personen, een aantal dat groter is dan de gehele bevolking van de eilanden Bonaire, St. Maarten, St. Eustatius en Saba. Wat de uitgetrokken gelden betrof per hoofd der bevolking kon hij meedelen dat de verhouding ongeveer als volgt ligt:

Bestuursuitgave per hoofd:
Curaçao: 180 - 190 gld.
Aruba: 180 - 200 gld.
Bonaire: 400 - 600 gld.
Bovenwinden: 600 gld.

De minister-president wees later in zijn aantwoord aan de heer Da Costa Gomez er op dat de regering zijn bezorgdheid deelde en weet deze niet rooskleurige toestand aan het gevoerde finantiele beleid van dit eiland.

Volgens de premier waren er grote fouten gemaakt op dit eiland. Minister Irausquin ging later eveneens op de bezorgdheid van dit statenlid in. Hij wees er op dat hij als minister herhaaldelijk er op gewezen had dat men niet teveel mag steunen op de inkomsten van beleggingsmaatschappijen, zoals dat gebeurd was op Curaçao. Hij vroeg zich af waar een

C. H. VOGES
....ta controlá....

welvaartsplan van Curaçao bleef en verklaarde dat indien dit eiland in gebreke bleef met zulke voorzieningen te treffen de regering zelf stappen in die richting zou ondernemen.

In de tweede ronde kwam het lid Da Costa Gomez terug op de beantwoording door de ministers. Hij betreurde het zeer dat de premier zijn betoog op het politieke vlak getrokken had door critiek te gaan leveren op het eilandgebied Curaçao. Het zou hem mogelijk zijn eveneens critiek te gaan leveren op het beleid der regering, maar daar had hij juist van willen afzien.

In de beantwoording door minister Irausquin had het hem getroffen dat deze deed als of er geen plannen met het oog op de toekomst van Curaçao gemaakt waren. In dit verband wees hij op het voorzieningsfonds, de zorg voor het toerisme, de financieringsbank enz. Ook de noodzaak dat de regering dan zelf met plannen voor de dag zou komen was hem niet duidelijk.

Hij zou niet gaarne zien dat ministers die voor een gedeelte niet op Curaçao geboortig zijn zich gaan bemoeien met het beleid op dit eiland.

Bij de beantwoording in twee ronde door de minister wees deze er op dat de centrale regering pas dan zal ingrijpen wanneer het eilandgebied in gebreke bleef met plannen en een welvaartspolitiek.

De heer Braam vroeg de aandacht der regering voor het toeristenbureau van de Bovenwinden op Puerto Rico terwijl hij de postverzending van de toeristen op de Bovenwindse eilanden gaarne veranderd zag, zodat de post naar Amerika voortaan zou gaan over Puerto Rico. i.p.v. over Willemstad. waarop hem later door Minister Beaujon werd geantwoord dat dit sinds vier weken reeds het geval was. De heer Finck wees er op dat een mogelijke vastlegging van de verdeling van de begrotingsgelden volgens een bepaald percentage een straf terug zou betekenen voor de Bovenwinden, omdat men dan zou treden in het beleid van het bestuurscollege aldaar.

motie van wantrouwen in Lopes

Wel wilde hij gaarne vernemen wat het resultaat zou zijn van de motie van wantrouwen in de vertegenwoordiger van de Bovenwinden in de Staten, welke motie was aangenomen door het bestuurscollege en de eilandsraad aldaar. De premier wees er in zijn antwoord op dat dit een zaak van de persoon in kwestie is en dat de regering geen stappen in die richting wenst te ondernemen.

In de tweede ronde bracht de heer Finck naar voren dat het hem opgevallen was dat Nederland wel Suriname steunt en ook de onontwikkelde gebieden, maar dat Nederland nog steeds geen steun toegezegd heeft aan het welvaartsplan van de Bovenwinden en Bonaire. Hij vroeg zich daarbij af of dit door een gemis van activiteit van de minister kwam of door

(Vervolg naar pagina 7)

Ochtenblad TODAY houdt op te bestaan

Naar wij vernemen zal binnen afzienbare tijd de verschijning van het ochtendblad TODAY gestaakt worden. Uiterlijk 1 October zal het blad ophouden te bestaan.

Niet uitgesloten is dat reeds op 31 augustus het laatste nummer van deze sinds elf jaar bestaande krant van de pers komt. Zoals bekend werd onlangs de laatste hoofdredacteur, de heer Suarez als zodanig ontslagen.

Dodelijke val uit schoorsteen

Naar we vernemen heeft zich hedenmorgen op de terreinen van SHELL Curaçao N.V. een ernstig ongeluk plaats gehad, dat het leven heeft gekost aan een werknemer van een aannemersfirma. In de omgeving van de elektriciteits-centrale viel de man van een in aanbouw zijnde schoorsteen en was op slag dood. Het slachtoffer was geen werknemer van Shell Curacao N.V.

Onze deelneming gaat uit naar de getroffen familie.

Schrijven Isa aan Minister:

Twee ton uitgetrokken voor plantage Aruba op Bonaire

De Statenvoorzitter Isa heeft het volgende schrijven gericht aan de minister van Welvaartszorg, minister Irausquin:

Naar aanleiding van Uw brief dd. 31 juli 1959 no. 7233 inzake kredieten tot financiering van de ontwikkeling der plantage „Aruba" op Bonaire heb ik hierbij de eer U het navolgende mede te delen.

Uw hogeraangehaalde brief heb ik ter sprake gebracht in de vergadering van de Centrale Commissie van gisteravond, die mij, met gebruikmaking van het bepaalde in artikel 21 van het Reglement van Orde, gemachtigd heeft U als volgt te berichten. Van de 18 ter vergadering aanwezige leden verklaarden er 16 geen bezwaar te hebben dat U beschikt over een bedrag van f. 200.000.—, welke uitgetrokken was voor storting in het Welvaartsfonds, ter financiering van de ontwikkeling der plantage „Aruba" op Bonaire een en ander als gesteld in het als bijlage van Uw meeraangehaalde brief aangeboden memorandum. Twee leden echter verklaarden ernstig bezwaar te hebben tegen deze gang zaken. Reeds eerder, aldus deze leden, zijn grote bedragen ter beschikking gesteld van de Regering, welke bestemd waren om in het Welvaartsfonds te worden gestort. Thans worden deze gelden voor geheel andere doeleinden gebruikt dan waarvoor zij oorspronkelijk gevoteerd zouden zijn. Deze leden achten de voorgestelde uitgaven onverantwoord bezien tegen de achtergrond van de economie en de financiën van Aruba en Curacao en verklaarden zich dan ook tegen de door U verzochte machtiging.

De Voorzitter.
R.J. ISA.

Toestand in Laos thans minder gespannen?

Een woordvoerder van het Indische ministerie van buitenlandse zaken heeft verklaard, dat de gegevens die uit Laos komen, erop duiden, dat de toestand ietwat minder gespannen is.

Na opnieuw de houding van de regering van India ten aanzien van de toestand in Laos te hebben geschetst, bracht hij andermaal de noodzaak naar voren om de internationale commissie van toezicht voor Laos bijeen te roepen.

De door de regering van Laos uitgebrachte beschuldigingen omtrent spionage tegen een Pools lid van de commissie noemde hij van alle grond ontbloot.

In dit verband wordt vernomen, dat de ambassadeur van Polen in Nieuw Delhi vandaag een bezoek bracht aan het Indische ministerie van buitenlandse zaken.

V.S. beschuldigen communisten

De Verenigde Staten hebben de communisten er vandaag van beschuldigd een gevaarlijke toestand in Laos te scheppen. Volgens het State Department zijn de moeilijkheden in dat land die door de inmenging van Noord-Vietnam zijn veroorzaakt, mogelijk een onderdeel van een ruimer plan van het Kremlin.

In de Amerikaanse verklaring wordt ontkend, dat de Verenigde Staten op het ogenblik militaire bases in Laos inrichten of troepen in dat land zouden hebben. „De bedreiging, die in Laos heerst, is een communistische bedreiging, en niets anders", aldus de verklaring.

„De communisten schijnen vastbesloten te zijn een gespannen toestand in Zuid-Azië te handhaven" aldus de verklaring.

—x—

Dezer dagen is het onlangs in gebruik genomen vliegtuig „M 222", het eerste dat sinds vele jaren in Oostenrijk was gebouwd, bij Wiener Neustadt neergestort waarbij piloot en mecaniciën omkwamen. De „M 222" was kortgeleden op een tentoonstelling in Parijs uitgekomen en had in wijde kring belangstelling gewekt. Verondersteld wordt dat een verkeerd uitgevoerde landingsmanoeuvre het ongeluk heeft veroorzaakt.

Staten nemen afscheid van minister en voorzitter

v.d. Meer: „prettigste herinnering aan samenwerking"

Isa: „Volgens eer en geweten gehandeld"

De laatste weken is het een komen en gaan in de Staten. Statenleden worden minister, nieuwe Statenleden worden beëdigd en een minister legt het bijltje er bij neer.

Na afloop van de vergadering van dinsdag richtte de voorzitter der Staten, de heer R. Isa zich tot de scheidende minister van Justitie, S. v.d. Meer. De Voorzitter dankte de minister die gedurende vijf jaar deze post bekleed had voor de

R. J. ISA
....lang gekoesterde wens?....

prettige samenwerking met het college.

Dat er zo'n prettige verhouding gegroeid was tussen de Regering en de Staten, aldus de voorzitter, was voor een groot deel te danken aan de spontane en openhartige wijze waarmee Minister v.d. Meer op de vragen en de betogen van het College was ingegaan.

Met de beste wensen voor een prettige vacantie beeindigde de voorzitter zijn dankwoord. Minister v.d. Meer merkte in zijn antwoord op dat hij als zij zich niet zo politiek [illegible] gevoeld had, zou hebben kunnen zeggen dat dit een eerste klas begrafenis voor hem was.

Hij hoopte in de toekomst te blijven werken voor de Antillen. Na alle leden dank gebracht te hebben voor hun medewerking, waaraan de minister de prettigste herinneringen zou bewaren, besloot de bewindsman zijn dankwoord.

Direct daarop nam de heer Da Costa Gomez het woord en richtte zich tot de scheidende Statenvoorzitter.

„Als voorzitter", aldus deze spreker „hebt Gij gemeend te moeten handelen conform de ideologie, de zienswijze van Uw groep en ondanks verschil van opvatting daarom hebt Gij wat ge gedaan hebt goed gedaan". Sprekende namens de fractie van de N.V.P. stelde spreker er prijs op mee te delen dat de wijze van handelen van de heer Isa waardering gevonden had bij deze partij.

Met de wens dat de opvolger evenzo zou handelen beindigde deze spreker zijn speech.

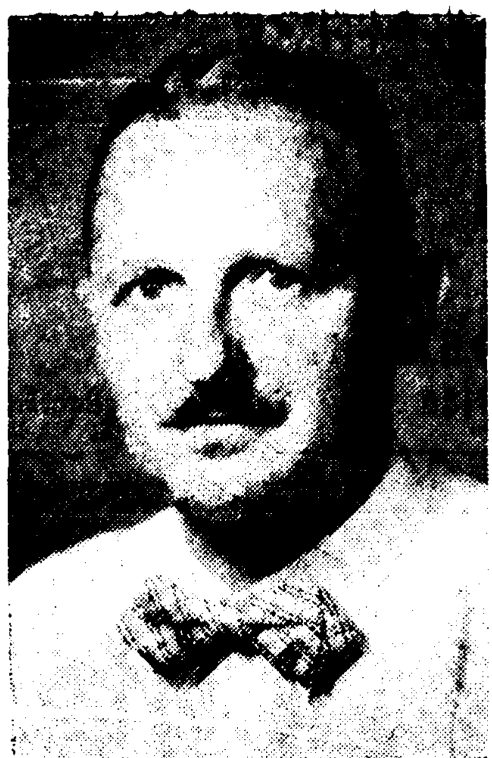
De heer O. Croes (P.P.A. merkte op dat hij niet zulke mooie woorden kon hanteren als de vorige spreker, maar hij had eveneens niets anders dan woorden van lof voor het verrichte werk en hij sprak de wens uit dat het in de toekomst met de heer Isa als minister even prettig samenwerken zou zijn, als in het verleden.

Vervolgens nam ook het statenlid Abraham het woord en richtte zich op de eerste plaats tot de scheidende minister van Justitie. Na een dankwoord wenste hij de heer v.d. Meer een prettige vacantie toe. Namens de bevolking van Bonaire uitte spreker zijn grote waardering voor hetgeen de heer Isa gedaan heeft als statenvoorzitter. Ook deze spreker hoopte dat de opvolger de manier van werken van de heer Isa zou continueren.

De jongste telg in het eerbiedwaardige college bleef niet achter. Drs. Leito, als jongste statenlid, kon bezwaarlijk spreken over de afgelopen jaren, zelfs niet over ervaring van maanden, maar meende in de geest van zijn voorganger, de onlangs minister geworden mr. I. C. Debrot, te handelen door de voorzitter voor zijn prettige samenwerking te danken.

De heer Lopes sloot de rij sprekers. Ondanks de conflicten van de laatste tijd tussen hem en de voorzitter wilde hij niet achterblijven in het toezwaaien van lof aan de heer Isa, voor wiens werk spreker veel bewondering zegde te hebben en die nu een lang gekoesterd ideaal in vervulling ziet gaan. De heer Lopes beeindigde zijn uitvoerige dankspeech met de beste wensen, waarna de heer Isa alle sprekers dankte voor hun lof. Het had immers in zijn bedoeling gelegen onpartijdig de vergaderingen te leiden. Daarom had hij nooit geschroomd ook partijgenoten op hun vingers te tikken, indien dat noodzakelijk was. „Wij zijn mensen", aldus de scheidende voorzitter, „en waar mensen zijn worden fouten gemaakt, maar in botsingen met oppositie of regeringspartijen heb ik steeds zo gehandeld als mij geweten het mij ingaf". Na dank gezegd te hebben voor de medewerking van de zijde van het college sloot de heer Isa voor de laatste maal de vergadering van de Staten om 13.35 uur.

Opvallend was het echter geweest dat tussen de rij van sprekers geen enkele vertegenwoordiger van de Curaçaose Democratische Partij het woord gevoerd had.

S. W. v. d. MEER
....prettige samenwerking....

Amsterdamse Beurs

Bij kalme handel gaf de markt vandaag een behoorlijke herstel te zien voor de internationale waarden alsmede voor andelen van de locale sector. Scheepvaarten verbeterden doorelkaar een tot drie punten. Van de Cultures waren amsterdam Rubbers aan de vaste kant op speculatieve aankopen. Staatsfondsen prijshoudend.

Kon Olie 169.95
Unilever [illegible]
Philips 651 7/8
Philips Pref 259
AKU 381 1/4
Scheepvaart Unie 146 1/4
KNSM 164 1/2
KPM 128
Ned Handelmij 258
Nat Handelsbank —
HVA 155 1/2
Amsterdam Rubber. 101 1/4
Deli Mij 18z
3 pct Nederl '47 94 3/8
HAL 168
Walvisvaart 116 1/4
Amsterdamsche Bank 362
HBU Cert 262
Billiton 2e 332
Overzeese Gas 266
Borsumij 79
Lindeteves 141 1/2
Rotterd Bank 325
Curacaose H Mij 175
W M Muller 323 1/2
KLM 125
Hoogovens 557
Nievelt Goudriaan 144 3/4
Excelsior 139 1/4
nt Brouwerij —
Rott Lloyd 153
Stokvis R S 180
Lening Ned Ant 100 1/8
Bank Ned gem 4 1/2% '58/59 100 3/8
Bank Ned gem 6% 1957 110 5/8
Bank Ned gem 5 1/4% 1958 104 5/16
1/4 Nederl 1959 98 1/4

ANP-CBS Beursindices, 12/8:

Intern Concerns	447.40	
	(Gisteren 11/8:	443.81)
Industrie	227.88	
Scheepvaart	160.89	
Banken	200.07	
ndon Fondsen	138.20	
Algemeen	311.81	
	(Gisteren 11/8:	309.87)

New Yorkse Beurs

De effectenbeurs te New York kon zich dinsdag slechts moeizaam en voor een gedeelte herstellen van het grote verlies van de vorige dag. Deze ontwikkeling werd als teleurstellend beschouwd en zij deed twijfel rijzen, of het koerspeil wel reeds een voldoende gezonde basis heeft bereikt. Na de middag kon een handvol specialiteiten het herstel voortzetten, maar bij de meeste andere fondsen was geen kracht tot herstel aanwezig. Eerst tegen het slot kreeg het herstel enige betekenis. Het slot was goed prijshoudend met een behoorlijke meerderheid van koerswinsten, die in de meeste gevallen tot een dollar beliepen. Het aantal verhandelde fondsen bedroeg 1193, waarvan hoger 709, lager 283 en onveranderd 196. De aandelenomzet bedroeg 2.980.000, de obligatieomzet dlr 6.40.000. De koersen waren als volgt:

American Tel and Tel 80 1/4
Anaconda Copper 63 1/4
Bethlehem Steel 55
Dupont de Nemours 268
General Electric 80 1/4
General Motors 55
Int. Tel and Tel 36
Royal Dutch 45 1/2
Shell Oil 81 1/2
Standard Oil of New Jersey 53
U.S. Steel 101 7/8
Canadian Pacific 29 3/8
Int Nickel 103 3/4
Royal Dutch Am shares 73 1/2
KLM 32 1/2
Aluminium Co. 106 1/2
DOW Jones 638,07

Lezers luchten hun hart

(buiten verantwoordelijkheid der redaktie)

Antilliaans festival

De profeet hangt het niet breed; omdat hij veel en niets weet.

Voor de gewone reiziger echter is een leven zonder feesten als een lange weg zonder herberg.

In ons Antillia wonen veel gewone mensen die gewone dingen doen en van de ander ook gewone dingen verwachten. Als je ons gewoon aanpakt, blijven we gewoon... zeggen ze.

Wanneer nu een gewoon Antilliaans muziekgezelschap heel gewoon een uitstapje maakt om zijn vrienden een gewoon feestje te bezorgen, dan is dat een van de heel gewone dingen uit het gewone Antilliaanse leven.

Maar wanneer nu de weg langer is dan 60 km (oost tot west Curacao) dan.... dan dient te worden overschreden de onverbiddelijke grenzen van het onverbiddelijke Rijk van, de onverbiddelijke Su Mahestad Placa.

Welke verstekeling durft dit Plakkenrijk doortrekken?

Veronderstel dus dat alle Antilliaanse kunstminnenden de geesten bij elkaar steken en een Algemeen Antilliaans Festival bij elkaar scheppen.

Veronderstel dat de festiviteiten niet maar één dag duren.

Veronderstel dat iedere ingezetene van Antillia de feestingang betreedt met gevulde beurzen en geleegde ingewanden.

Veronderstel dat de ongewone baten alle gewone verwachtingen overtreffen.

Veronderstel dat van de ongewone baten heel gewone Antilliaanse kunstgezanten worden uitgezonden naar alle ongewone windstreken.

Veronderstel dat zulk een gewoon Antilliaans Festival ieder jaar gewoon terugkeert....

Aug. Lerens

Nachtelijke bedetocht

Van twee punten uit naar de Kathedraal

Op vrijdag 14 augustus, de vooravond van het feest van Maria Hemelvaart, zal op initiatief van het Maria-Comité een nachtelijke bedetocht ter ere van Maria worden gehouden.

Aan deze bedetocht kunnen alleen mannen deelnemen.

Twee groepen zullen gelijktijdig biddend optrekken naar de kerk van St. Anna.

De eerste groep vertrekt 's avonds om kwart voor elf van de kerk in Wishi, gaat vandaar naar de kerk van Coromoto, waar even een korte oefening wordt gehouden en gaat dan naar de St. Anna kerk.

De tweede groep vertrekt eveneens 's avonds, maar dan om elf uur, van de parochie in Steenrijk, gaat vandaar naar de kerk van Pietermaai, waar eveneens een korte oefening plaats vindt en komt dan eveneens naar de kerk van St. Anna.

Om omstreeks middernacht zal daar een Heilige Mis worden opgedragen, tijdens welke de H. Communie wordt uitgereikt. Deze H. Mis valt dus op het Hoogfeest van Onze Lieve Vrouw en het bijwonen hiervan geldt als voldoening aan de zondagsplicht, die voor dit Hoogfeest geldt.

Hèt Maria Comité vertrouwt, dat evenals vorige jaren, vele mannen aan de oproep om aan deze bedetocht deel te nemen, gehoor zullen geven.

Nationale feestdag

Dominikaanse republiek

Ter gelegenheid van de 86ste verjaardag van de restauratie van het Dominicaanse republiek, zal er op zondag 16 augustus a.s. in de Kathedraal van Pietermaai een plechtige Te Deum gezongen worden.

Deze plechtigheid zal des morgens om 10 uur plaats vinden, terwijl van 11 tot 12.30 in de Casa Dominicana aan de Pietermaaiweg de Consul Generaal van het republiek de heer Fafael R. Polanco G. zal recipiëren.

Cabaretavond club „de West"

Het bestuur van de West heeft het geluk gehad de beroemde radio en televisiezanger Peter van Hatten bereid te vinden op vrijdag 14 aug. a.s. in het clubgebouw op te treden.

Bovendien zal men deze avond kunnen luisteren naar de bekende declamator Elis Juliana, terwijl de muzikale omlijsting verzorgd wordt door Mariachi del Mar. Laat de kans niet voorbijgaan dit evenement mee te maken.

Toegangsprijzen voor leden en donat— — per persoon, niet leden f 1.50 per persoon. Aanvang 20.30 uur precies. Toegangskaarten vanaf 19.30 uur aan de zaal verkrijgbaar.

POLITIEBERICHTEN

Gisteravond om elf uur vroeg een moeder assistentie voor haar achtjarige zoon. Deze is namelijk van 's morgens acht uur uit het huis gegaan en tot tien uur 's avonds weg gebleven. Toen de zoon thuis kwam, ging de moeder op hem af om hem een pakslaag te geven. Op dat moment nam zoonlief de benen. De K.Z.P. heeft de zaak in onderzoek.

—x—

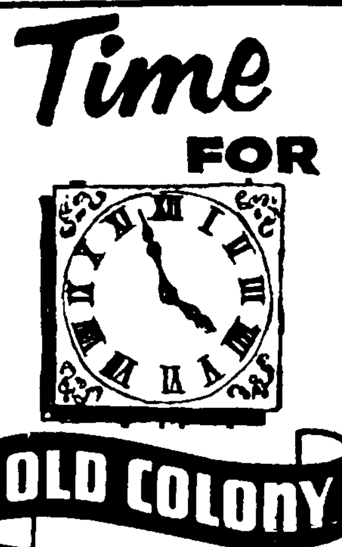
In de Columbusstraat was een vrouw bezig haar auto te parkeren. Ze botste op de achterzijde van een daar geparkeerde personenauto en rukte vervolgens de nummerplaat af. Net alsof er niets aan de hand was, stapte de vrouw uit de wagen en liep weg. Een voorbijganger, die dit alles gezien had, sprak de vrouw aan, en vroeg haar of ze wist, dat ze een aanrijding veroorzaakt had. De vrouw beantwoordde dit gezegde op een brutale en onhebbelijke wijze. De voorbijganger waarschuwde de politie, die vervolgens de vrouw opspoorde en uiteindelijk met veel moeite de vrouw kon meenemen naar de auto om de zaak in ogenschouw te nemen. Na heel veel gepraat en moeite bereikte men, dat de vrouw de schade betaalde.

—x—

Gisteravond tegen zeven uur brak het tienjarige jongetje Paulina van de Bramendiweg tijdens het voetballen zijn rechter-onderbeen. Door de politie is ter plaatse E.H.B.O. verleend, waarna hij naar het ziekenhuis is vervoerd.

Het Israelische parlement behandelt een wet op maandelijkse beslag voor gezinnen met vier of meer kinderen onder de veertien jaar. Volgens de minister van arbeid zijn er in Israel een 26.500 gezinnen met vier en eenzelfde aantal met vijf of meer kinderen. Dit zijn voor het merendeel Afrikaanse en Aziatische gezinnen.

DeSyrisch-Jordaanse grens, die op 5 juli jl. door de autoriteiten van de Verenigde Arabische Republiek werd gesloten, is weer open gesteld. Waarnemers schrijven dit besluit toe aan het werk van Abdoel Khalek Hassoena, de algemeen secretaris van de Arabische Liga.

Teitelijke en rechtsoverwegingen

BAKKERS contra overheid

Hof van justitie beslechtte in hoger beroep rechtstrijd

Bij vonnis van 9 juni 1959 beslechtte het Hof van Justitie in hoger beroep de rechtstrijd tussen de voornaamste bakkersbedrijven op Curaçao en de Overheid. De zeer belangwekkende feitelijke en rechtsoverwegingen uit 's Hofs appel-vonnis laten wij hieronder volgen.

Oorspronkelijke eisers, in hoger beroep appellanten in deze zaak waren de navolgende bakkersbedrijven: Firma E. en G. Martijn (Tropic Bakery), Antonius Huibert Hessels (Bakkerij Gonzales), Leendert Marinus Johannes Kullberg (Hollandse Bakkerij C. Ridderhof), Carel Johan Johanson Kullberg (Hollandse Bakkerij C. Ridderhof), en Dick Capriles (J. D. Capriles en Co.). Appellanten verschenen bij gemachtigde, de praktizijn mr. O. Burghardt. De oorspronkelijk gedaagde, thans geïntimeerde, was de rechtspersoon NEDERLANDSE ANTILLEN. Geïntimeerde verscheen bij gemachtigde, de Procureur Generaal.

Gezien de stukken voorzoveel nodig geregistreerd;

Ten aanzien der feiten:

Overwegende dat de feiten, voor zoveel thans nog van belang, op het navolgende neerkomen:

Bij landsbesluit van 16 december 1957 no. 1 (P.B. 1957, 161) werd de maximum-prijs van het brood in de kleinhandel vastgesteld op de prijs van het brood op 1 december 1957.

In hetzelfde landsbesluit werden de minimumlonen in de bakkerijbedrijven bepaald op de lonen die ten tijde van de afkondiging van het landsbesluit van kracht waren. Het landsbesluit werd genomen op grond van de artikelen 2, 3 en 9 van het Prijsopdrijvings- en Hamsterbesluit 1940.

In eerste aanleg voerden de appellanten, toen eisers, — verder aangeduid met de bakkers — aan, dat geïntimeerde — in het vervolg ook wel het Land te noemen — jegens hen een onrechtmatige daad had gepleegd door de vaststelling van de afkondiging van het landsbesluit en gehouden was hun de daaruit ontstane schade te vergoeden. **Zij stelden dat de vaststelling van de lonen** geen steun vindt in genoemde artikelen noch in enige andere wetsbepaling en in strijd is met de civiele contractsvrijheid van werkgevers en werknemers ten aanzien van de vaststelling der lonen;

dat bovendien het landsbesluit niet gebaseerd is op een objectieve afweging van de daarbij betrokken belangen en derhalve in strijd is met de betamelijke maatschappelijke zorgvuldigheid, en tenslotte dat het landsbesluit om praktische redenen niet uitvoerbaar was. Op voormelde gronden vorderden de bakkers te verklaren, dat het landsbesluit van 16 december 1957 nietig, althans krachteloos, is geweest, en het Land zou worden veroordeeld de schade die zij door het landsbesluit hebben geleden, deze schade nader op te maken bij staat en te vereffenen volgens de wet, hun te vergoeden, kosten rechtens.

Het Land weersprak de vordering, aanvoerende:

1. de rechter is onbevoegd van de vordering tot schadevergoeding kennis te nemen, daar zij niet betreft eigendom of daaruit voortspruitende rechten dan wel een schuldvordering of enig ander burgerlijk recht;
2. het landsbesluit is met ingang van 1 februari 1958 vervallen, zodat de bakkers geen belang meer hebben bij hun vordering om te verklaren, dat het landsbesluit nietig, althans krachteloos, is geweest en die vordering niet-ontvankelijk is;
3. het verklaren dat een wettelijke regeling niet althans krachteloos is geweest behoort uitsluitend tot de bevoegdheid van de administratie;
4. de vordering had moeten worden ingesteld tegen de Gouverneur van de Nederlandse Antillen, daar die het landsbesluit heeft uitgevaardigd en de regeling van de daarin opgenomen materie tot zijn uitsluitende bevoegdheid behoort;
5. het causaal verband tussen het landsbesluit en de door de bakkers beweerde schade ontbreekt.

Nadat ieder der partijen nog een conclusie en een akte hadden genomen, verklaarde de eerste rechter de bakkers in hun vordering niet ontvankelijk en veroordeelde hen in de kosten van het geding. Hij overwoog daartoe:

„Met eisers zijn wij van mening, dat noch artikel 2, noch ook artikel 3 van het P.B. 1945 no. 8 de Gouverneur de bevoegdheid geeft om als in het meergenoemd Landsbesluit is geschied ook het loon, waarvoor in bakkersbedrijven arbeid wordt verricht, te bepalen op het loon hetwelk in deze bedrijven op 16 december 1957 van kracht was.

De artikelen 2 en 3 van het P.B. 1945 no. 8 immers geven slechts de Gouverneur de bevoegdheid om prijzen en niet om de maximumlonen als heeft plaats gevonden bij het Landsbesluit van 16 december 1957, welk Landsbesluit overigens bij 31 januari 1958 uitgegeven Landsbesluit van die datum no. 1 (P.B. 1958 no. 6) met ingang van 1 februari 1958 is vervallen, vast te stellen. Dit laatste Landsbesluit wijst dan met ingang van 1 februari 1958 brood aan als goed in de zin van artikel 2 in P.B. 1945 no. 8 en stelt met ingang van die datum tevens de broodprijs vast op de prijs waartegen brood van eenzelfde gewicht en eenzelfde kwaliteit op 1 december 1957 werd te koop aangeboden of verkocht, terwijl in geval van verhoging of verlaging van het gewicht bij gelijk blijvende kwaliteit de prijs naar evenredigheid verhoogd onderscheidenlijk verlaagd moet worden.

Gedaagde voert onder meer aan dat eisers bij toewijzing van hun vordering geen belang hebben nu de door hen gewenste toestand door het vervallen van het aangevallen Landsbesluit is ingetreden. Dit verweer is dan alleen juist indien zou komen vast te staan dat eisers niet — zoals zij stellen, tengevolge van dat Landsbesluit schade hebben geleden of hebben kunnen lijden, die de gedaagde zal dienen te vergoelen. Dit punt zal derhalve eerst moeten worden onderzocht.

Eisers verwijten de gedaagde niet dat zij regelend op het gebied van lonen en prijzen is opgetreden en ontkennen ook niet dat de gedaagde daartoe het recht had. Verweten wordt gedaagde dat zij bij de uitoefening van haar bepalende bevoegdheid onwettig en ten opzichte van eisers onbetamelijk, doordat zij namelijk niet op gepaste wijze met hun belangen rekening heeft gehouden, is opgetreden en voorts dat eisers daardoor schade hebben geleden.

Inderdaad berustte, zoals wij reeds overwogen, de vaststelling in het Landsbesluit van 16 december 1957 van de lonen in de bakkersbedrijven op het loon dat in die bedrijven op 16 december 1957 van kracht was niet op de wet, maar dat impliceert geenszins zonder meer dat gedaagde, ook al nemen Wij aan dat zij op de hoogte was van de inhoud van de door eisers geplaatste en in de conclusie van repliek bedoelde advertentie en dat zij wist dat niet alle bakkersbedrijven het loon van hun werknemers zoals de eisers gedaan hebben, hadden verhoogd, tevens in dat het Landsbesluit de maximum broodprijs vaststellend op de prijs van 1 december 1957, als overheid in strijd met de tegenover eisers betamende zorgvuldigheid is opgetreden.

Het is toch zeer veel mogelijk dat gedaagde als overheid de belangen zowel van particulieren of groepen van particulieren onderling en van dezelve jegens de gemeenschap als geheel afwegende in casu tot de slotsom kon komen dat vaststelling van de broodprijzen, ook al zou dit met name voor eisers de bedrijfsresultaten nadelig beinvloeden, door het door haar te behartigen algemeen belang gerechtvaardigd was.

In dit geval kan dan ook niet gezegd worden, dat gedaagde onrechtmatig jegens eisers gehandeld heeft en gehouden is enige schade, welke eventueel het gevolg is geweest van het van kracht geweest zijn van meergenoemd Landsbesluit van 16 december 1957, aan eisers te vergoeden.

Gezegd moet derhalve worden, dat waar gedaagde nimmer gehouden kan zijn tot schadevergoeding in deze op grond van de door hen gestelde feiten en het bestreden Landsbesluit inmiddels is vervallen verklaard bij Landsbesluit van 31 januari 1938 no. 1 (P.B. 1958 no. 6), eisers geen belang hebben bij hun vordering en zij reeds op deze grond in hun vordering niet ontvankelijk verklaard moeten worden.

Een bespreking van de overige door gedaagde aangevoerde weren behoeft niet meer plaats te vinden".

Van dat vonnis zijn de bakkers tijdig in appèl gekomen. Bij memorie voerden zij de volgende grieven aan:

1. Ten onrechte heeft de eerste rechter overwogen dat de overheid door het afkondigen van het landsbesluit niet in strijd met de tegenover de bakkers betamende zorgvuldigheid is opgetreden.
2. Ten onrechte heeft de eerste rechter overwogen, dat het land nimmer gehouden kan zijn tot schadevergoeding op grond van de door de bakkers gestelde feiten;
3. Ten onrechte heeft eerste rechter de bakkers in hun vorderingen niet-ontvankelijk verklaard.

Namens het Land werd geconcludeerd bij memorie van antwoord tot bevestiging van het beroepen vonnis, althans tot onbevoegdverklaring, althans tot ontzegging van de vorderingen. De gewisselde memories moeten als hier ingelast worden beschouwd.

De zaak is vervolgens ter terechtzitting bepleit.

Ten aanzien van het Recht:

Overwegende dat het Hof eerst zal hebben te onderzoeken of de burgerlijke rechter bevoegd is van de vordering tot schadevergoeding kennis te nemen, hetgeen het Land betwist heeft, maar ten aanzien waarvan de eerste rechter geen beslissing heeft gegeven;

Overwegende dienaangaande:
dat de bakkers hebben gesteld dat zij door het landsbesluit zijn aangetast in hun „civiele contractsvrijheid", het recht derhalve om binnen de perken van de wet de overeenkomsten te sluiten die hun goeddunken, door welke aantasting hun nadeel is toegebracht dat hun door het Land vergoed moet worden;
dat een geschil over een zodanige vordering een burgerlijk recht betreft, dat onder de bevoegdheid van de burgerlijke rechter valt;

Overwegende dat de eerste rechter voorts heeft nagelaten te beslissen op de stelling van het Land dat het tot de uitsluitende bevoegdheid van de administratie zou behoren te verklaren, dat een landsbesluit nietig, althans krachteloos, is geweest, zodat het Hof ook dit zal hebben te onderzoeken;

Overwegende dat een dusdanige verklaring zulks in de vorm van een declaratoir vonnis tegen het Land gewezen, niet tot de bevoegdheid van de burgerlijke rechter behoort, daar aan deze slechts is opgedragen de berechting van geschillen die een burgerlijke rechtsbetrekking tot voorwerp hebben, waartoe de betrekking van de overheid tot haar onderdanen als omschreven in enig landsbesluit niet behoort;
dat dit meebrengt, dat de burgerlijke rechter onbevoegd is van de vordering onder I kennis te nemen;

Overwegende dat echter verworpen moet worden het verweer van het Land, dat de vordering had moeten worden ingesteld tegen de Gouverneur en niet tegen het Land zelf;
dat immers weliswaar de Gouverneur het landsbesluit heeft genomen en het een materie bevat welker regeling uitsluitend te zijner competentie staat, maar de Gouverneur daarbij optreedt en is opgetreden als orgaan van het Land dat door zijn daden gebonden wordt;
dat dus deze grond van niet-ontvankelijkheid moet worden verworpen;

Overwegende ten aanzien van de eerste grief:
dat de bakkers, blijkens de toelichting die zij op de grief hebben gegeven daarin niet slechts willen betogen dat het Land door het Landsbesluit vast te stellen, onrechtmatig heeft gehandeld in zoverre dat het Land daarmede jegens de bakkers is opgetreden in strijd met de betamelijke zorgvuldigheid, maar dat ook het Landsbesluit een onrechtmatige daad jegens hen oplevert doordat het in strijd met de wet is genomen, immers inbreuk maakt op een hun toekomend recht, in casu tot het vaststellen van de lonen die zij aan hun arbeiders willen betalen, zonder dat de wet de overheid daartoe de bevoegdheid verleent;

dat de grief, aldus opgevat, gegrond is;

dat de eerste rechter toch enerzijds wel heeft overwogen dat de vaststelling van de lonen in het bestreden landsbesluit niet op de wet berustte, maar anderzijds heeft overwogen dat deze onwetmatige daad geen onrechtmatige daad jegens de bakkers oplevert, daar zij, hoewel onwetmatig, nog geenszins in strijd is met den aan de overheid jegens de bakkers betamende zorgvuldigheid;
dat echter een inbreuk op iemands recht, waarvan is vastgesteld dat die inbreuk in strijd met de wet is geschied — of dat ze alleen mag geschieden krachtens of overeenkomstig de wet, terwijl de wet ontbreekt of niet is nageleefd — als zodanig een onrechtmatige daad oplevert, waarnaast er geen plaats is voor een onderzoek naar de vraag of de inbreuk bovendien in strijd is met de in het maatschappelijk verkeer betamende zorgvuldigheid;

dat zich nu een zodanig geval hier voordoet, daar toch, gelijk ook de eerste rechter heeft aangenomen, de overheid op de rechten die haar onderdanen toekomen, slechts inbreuk mag maken voorzover en op de wijze waarop de wet of de landsverordening haar dat toelaat;
dat nu de wijze waarop het Land inbreuk heeft gemaakt op het recht van de bakkers om het hun goeddunkende loon met hun werknemers overeen te komen, niet berust op enige wet of landsverordening, waarmee vaststaat dat die inbreuk een onrechtmatige daad van het Land jegens de bakkers oplevert;

Overwegende, dat vervolgens moet worden onderzocht of de schade die de bakkers stellen geleden te hebben, een gevolg is van bovenbedoelde onrechtmatige daad, hetgeen het Land heeft betwist;
dat de schade van de bakkers daarin heeft bestaan, dat zij het Landsbesluit hebben nageleefd en daardoor aan hun werknemers een hoger loon hebben betaald dan waarop deze recht hadden;
dat het Hof niet de mening van het Land kan delen dat niet een onverbindend wetsvoorschrift zelf, maar slechts een daad van uitvoering door de overheid schade kan toebrengen;
dat toch zeer wel omstandigheden mogelijk zijn waarin alleen reeds het bestaan van een wetsvoorschrift degeen tot wie het gericht is er toe brengt dat voorschrift na te leven, hoezeer hij er ook van overtuigd is dat het een voorschrift verbindende kracht mist;

dat bij de beoordeling of zulke omstandigheden zich voordoen, met name van belang is na te gaan of de omvang van de bevoegdheid van een staatsorgaan tot het vaststellen van bedoelde voorschriften op eenvoudige wijze is na te gaan, hetgeen bijvoorbeeld in oorlogstijd of in andere woelige tijden wellicht niet gemakkelijk zal zijn, en voorts aan welk risico de burger zich blootstelt indien hij zich aan het voorschrift niet stoort en het later toch verbindend zou blijken te zijn;
dat het toch naar ervaringsregelen redelijkerwijs te verwachten is dat de burgers, ondanks dat zij menen dat een overheidsvoorschrift niet verbindend is, een dergelijk voorschrift niettemin zullen opvolgen, indien zij, in verband met de ingewikkeldheid van de geregelde materie of anderszins, er ernstig rekening mee moeten houden dat zij zich mogelijk ten aanzien van de onverbindendheid van het voorschrift hebben vergist, en zulks temeer indien op overtreding van het voorschrift zware straffen of ernstige maatregelen bedreigd worden en, naar redelijkerwijs te verwachten is, ook zullen worden opgelegd;

dat het in het laatste geval onnodig is, dat de overheid metterdaad nakoming van het voorschrift afdwingt, daar reeds het enkele voorschrift, gepaard aan de ernstige sancties, de burger er toe zullen brengen het voorschrift na te komen;

dat, indien in dat geval nakoming vermogensschade mocht toebrengen, die schade dan een direkt gevolg is van de daad van wetgeving, zodat de overheid gehouden zal zijn tot vergoeding van de schade, indien mocht komen vast te staan, dat het voorschrift niet steunt op de wet en de schade derhalve onrechtmatig is toegebracht;

dat in het onderhavige geval alzo moet worden onderzocht of de bakkers redelijkerwijs in aanzienlijke mate konden betwijfelen of hun oordeel dat het landsbesluit onverbindend was, juist was, en of zij zich blootstelden aan ernstige sancties, indien zij het landsbesluit, gesteld dat het toch verbindend mocht blijken, niet naleefden;

dat dienaangaande is gebleken, dat het landsbesluit zelf de artikelen 2, 3 en 9 van het Prijsopdrijvings- en Hamsterbesluit 1940 aanhaalt, waarin, naar de bakkers bij enkele lezing moet zijn gebleken, van een vaststelling van minimumlonen niet wordt gerept;

dat de bakkers er in geslaagd zijn in de periode van 16 december 1957 en 4 januari 1958 een kort geding en spannen, hetgeen er op duidt, dat deze materie voor hen niet zeer moeilijk toegankelijk bleek;

dat de overtreding van het landsbesluit weliswaar een misdrijf zou opleveren, maar dat in de Nederlandse Antillen zich geen omstandigheden voordoen op grond, waarvan de bakkers redelijkerwijs mochten aannemen, dat de op overtreding van het Landsbesluit, ingeval het toch verbindend mocht blijken te zijn, bedreigde straf ook in zijn volle zwaarte zou worden opgelegd, vooral niet wanneer mocht blijken, dat de overtreder in ernst meende, dat het overtreden voorschrift verbindende kracht mist, en in het biezonder niet wanneer gelijk in casu, het voorschrift niet ten doel heeft een essentieel landsbelang veilig te stellen;

dat het risico, dat de bakkers bij niet-naleving van het voorschrift liepen voor hen dus goed te voorzien en niet van grote betekenis was, maar dat het ook in die omstandigheden niet redelijkerwijs voorzienbaar was, dat zij het voor hen zo schadelijke landsbesluit, van welks onverbindendheid zij terstond reeds overtuigd waren, zouden naleven zelfs zonder dat de overheid maatregelen tegen hen had genomen om de naleving daarvan te verzekeren;

dat alzo in casu de schade, die de bakkers geleden hebben, niet het gevolg is van het nemen van het onverbindende landsbesluit, zodat de vordering sub II en de daarmede samenhangende sub III hun moet worden ontzegd;

Rechtdoende in naam der Koningin!

Vernietigt het vonnis, waarvan beroep voorzover appellanten in hun vorderingen niet-ontvankelijk werden verklaard, en, in zoverre opnieuw rechtdoende, verklaart zich onbevoegd van de vordering sub I kennis te nemen;

Ontzegt de vorderingen van appellanten voor het overige;

Veroordeelt hen in de kosten van dit hoger beroep, aan de zijde van geïntimideerde tot aan deze uitspraak begroot op ƒ 14.80.

Aldus gewezen in Raadskamer op het eiland Curaçao door mr L. A. L. Weeber, president; mr J. N. van Veen en mr A. H. Roose, leden van het Hof van Justitie der Nederlandse Antillen, in tegenwoordigheid van G. C. Sprockel, substituut-griffier van voormeld Hof, en op de 9e juni 1959 in het openbaar uitgesproken door de president voornoemd, in tegenwoordigheid van voornoemde leden en van voornoemde substituut-griffier.

Nederlandse regering keurt uitlating van schout-bij-nacht af

Schout-bij-nacht Valkenburg heeft enige tijd geleden, bij zijn afscheid als commandant Zeemacht Nieuw-Guinea in een toespraak tot het marinepersoneel o.a. gezegd: „Prent u in dat, mocht onze bruine buurman, die reeds zo vaak zijn begerige ogen op dit gebiedsdeel richt, werkelijk zijn klauwen uitslaan, ook van u geëist zal worden, dat u uw plicht tot het uiterste vervult". Deze uitlating is thans door staatssecretaris De Jong (Marine) in antwoord op vragen uit de Tweede Kamer afgekeurd.

De staatssecretaris, die nog niet met de betrokken vlagofficier heeft kunnen spreken, omdat deze laatste nog niet in Nederland is teruggekeerd noemt de opmerking van de Schout-bij-nacht „weinig gelukkig geformuleerd". Het was echter „primair een persoonlijke en incidentele reactie op de regelmatig, zowel in het openbaar als in de pers gedane en voor Nederland en het Nederlands gezag grievende uitlatingen van verschillende Indonesische instanties" aldus de bewindsman. Zeker mag niet worden geconcludeerd, dat de betrokken vlagofficier zou neerzien op gekleurde volkeren. Daarom meent de staatssecretaris dat uitdrukkingen als „beledigend voor een bevriende mogendheid" en „de kansen verkleinen op vredelievende oplossing van de problemen, die er tussen de Aziatische volken en het Westen bestaan" overdreven zijn. De uitdrukkingen waren door de steller van de vragen, het pacifistisch-socialistische Tweede-Kamerlid v.d. Veen gebruikt.

De regering ziet geen aanleiding voor verdere maatregelen zoals „diplomatieke stappen bij de Indonesische regering om het gewekte wantrouwen weg te nemen", die door de heer v.d. Veen waren gevraagd. Aan de schout-bij-nacht zal een aanwijzing worden gegeven „in voorkomende gevallen zijn woordkeuze betèr te overwegen".

PLAN-FANFANI VOOR MEER SCHOLEN

ITALIAANS schooljaar: maar 200 halve dagen

Helft der Italianen leest nooit iets

Aardrijkskundeles op een lagere school in Italië.

(Bijzonder correspondentie uit Rome)

Het tekort aan schoolgebouwen in Italië bedraagt niet minder dan veertig procent van de behoefte. Behalve dat er in het (vooral zuidelijk) achterland helemaal geen scholen zijn, zodat de kinderen daar met de beste wil van de wereld geen onderwijs kunnen krijgen, heeft dit tekort ten gevolge, dat men overal met het tweeploegenstelsel werkt. In eenzelfde schoolgebouw wordt des morgens voor de ene en des middags voor de andere helft van de leerlingen les gegeven. Normaal duren zo de lesuren een halve dag, er is te weinig tijd voor het onderricht, de kinderen worden overladen met huiswerk en moeten het voor een té groot deel zelf maar zien te rooien. Vervolgens hebben onbegrijpelijkerwijze de Italiaanse leerlingen de langste vakantie van Europa: 155 dagen per jaar tegen b.v. Engeland 94, Nederland 93, Oostenrijk 85 en Duitsland 75. De grote vakantie begint 31 mei en duurt...... tot 1 oktober, de kerst- en paasvakantie zijn (naar onze begrippen) normaal, maar over het gehele jaar uitgestrooid ligt een fikse reeks van nationale gedenkdagen en heiligenfeesten, waarop vrijaf gegeven dient te worden. Ieder nieuw schooljaar moet beginnen met een repetitie van de leerstof van het vorige jaar, want in de vier **maanden vakantie is veel vergeten. Een schooljaar in Italië bestaat dus in feite uit 200 halve dagen.**

Het gevolg van dit alles is natuurlijk, dat nog niet de helft van de leerlingen normaal overgaat. Zij doubleren of krijgen de nodige herexamens. Voor die herexamens moet in de vakantie gestudeerd worden en iedereen begrijpt, wat hier meestal van terecht komt: in de laatste drie weken wordt alles even vliegensvlug, als oppervlakkig in het hoofd gestampt.

Het is, dat de Italiaanse leerlingen gemiddeld een hoge intelligentie hebben en vlug van begrip zijn, anders eindigde het heersende schoolsysteem met het failliet van de natie binnen een mensenleeftijd. Maar zelfs Italië kan zich niet tientallen jaren een dergelijk rammelend onderwijs permitteren. Bij een onderzoek, dat zeer onlangs gehouden werd, bleek, dat de helft der Italianen niets lezen, geen letter. 22 pct. der Italiaanse families lezen alleen de krant, 19 pct. kranten en tijdschriften en tenslotte 9 pct. neemt ook een boek ter hand. Maar de uitgevers zeggen, dat dit laatste cijfer te hoog is; zij schatten 7 pct. Een Milanees blad maakte hier de kanttekening bij, dat dit percentage overeenkomt met dat van Liberia.

Het plan van Fanfani gaat het materiële euvel van het tekort aan schoollokalen opheffen in 10 jaar. Reeds lang is men bezig een reorganisatie op onderwijsgebied uit te werken. Het hier gesignaleerde is in betrekkelijk korte tijd, zij het met grote **financiële** offers, recht te trekken. **Ernstiger voor de ontwikkeling van het moderne Italië is echter de excessief grote voorliefde der Italianen voor de „alfa-vakken". Men constateert dit niet slechts aan de aantallen studenten der universiteiten, die geesteswetenschappen studeren tegenover** natuurwetenschappen, heel het opvoedingssysteem vanaf de kleuterschool is gebaseerd op de geesteswetenschappen en heeft de neiging het andere te veronachtzamen.

Het komt ons voor, dat men hier te doen heeft met een karaktertrek der Italianen. De Italiaan heeft er in zijn hart op tegen om de vraag, hoeveel twee maal twee is, obligaat met vier te beantwoorden. Hij zou liever zeggen: misschien gemiddeld vier, het kan verkeren. Hij houdt er niet van zich vast te leggen door rechtlijnige uitspraken. De realiteit immers, het leven is niet te vangen in een formule. Het leven ziet hij als een oosters tapijt, waarvan hij enigermate improviserend het patroon weeft.

De nuchtere praktijk is, dat aan de natuur- en technische wetenschappen veel te weinig aandacht besteed wordt. Terwijl de dag van heden (en nog veel meer die van morgen) eist, dat de arbeiders en boeren technisch goed geschoold worden, zijn er nauwelijks ambachts- en vakscholen, ook al wordt hier de laatste jaren zeer voortvarend aan gewerkt. Middelbaar technische scholen waren er, volgens recente opgaven in 1956 90 met ruim 41.000 leerlingen, tegenover 987 gymnasia en lycea met 190.000 en 517 kweekscholen met 108.000 leerlingen. Van de leerlingen der gymnasia en lycea volgt meer dan 75 pct. de klassieke richting. Deze cijfers zijn de gemiddelden. Hoe verder men naar het zuiden komt en in de streken, die economisch achterbleven, maar thans ontsloten worden, hoe dominerender de alfavakken worden. Op de universiteiten en onder de daar afgestudeerden ziet men hetzelfde beeld. De volkstelling van 1951 gaf aan, dat van de afgestudeerden 40.5 pct. natuurwetenschappen en de rest, 59.5 pct., geesteswetenschappen had gestudeerd, w.o. 23 pct. juristen en 21.5 pct. litteratoren. In 1956 studeerde aan de Italiaanse universiteiten 55.5 pct. der alumni geesteswetenschappen en 44.5 natuurwetenschappen en techniek. Nog liggen de juristen (44.500 studenten, ruim 21 pct. van het totaal) aan de kop tegenover bijvoorbeeld 16.000 ingenieurs (7.5 pct.) en 3800 landbouw (1.8 pct.).

Zo doet zich de absurde contradictie voor, dat in een land, waar de analfabeten, de semi-analfabeten en de personen met slechts drie jaar lagere school achter zich samen 59 pct. uitmaken, er 100.000 M.O. leraren geen werk hebben. De Minister van Onderwijs zei bij de jongste begrotingsdebatten, dat momenteel 1 op de 4 gediplomeerde onderwijzers kans maakte op een aanstelling.

Italië heeft zich nog niet aangepast aan de eisen van vandaag. „De keuze der studie, schreef de Romeinse „Messaggero", gaat terug op familiegewoonten, op klasse-vooroordelen, op geestelijke luiheid, maar vooral op een onvoldoende blik op en begrip voor het tegenwoordige leven. Midden- en Zuid-Italië worden overstroomd door duizenden afgestudeerde juristen, leraren en onderwijzers, verre boven het aantal beschikbare posten. Zij vermeerderen slechts het aantal werklozen. Er zijn nooit te veel personen, die studeren, maar het gaat om het type studie, dat zij kiezen, speciaal in de onderontwikkelde zones".

Vluchteling in Triest verklaart: „Ik ben de zoon van Imre Nagy"

Een Hongaarse jongeman met bruin haar en blauwe ogen die uit Zuid-Slavië naar Italië vluchtte en politiek asiel aanvroeg, heeft tegenover de politie verklaard: „Ik ben Miklos Nagy, zoon van Imre Nagy". Hij droeg een blauw afgedragen short en een smerige witte sweater.

Hij zei, dat zijn identiteit bewezen kon worden door mevrouw Maleter, de weduwe van generaal Pal Maleter, die de leiding van de opstandelingen in de herfst van 1956 in Hongarije had. Maleter en Nagy de premier van Hongarye tijdens de opstand, werden beiden door de communisten doodgeschoten. Mevrouw Maleter woont nu in Canada.

„In Hongarije", aldus de jongeman, „bezocht ik vaak het huis van mevrouw Maleter. Ik heb vaak met haar kinderen gespeeld. Als zij mijn foto ziet zal zij mij onmiddellijk herkennen."

De jongeman is tijdelijk in een vluchtelingenkamp in de nabijheid ondergebracht, terwijl de politie zijn relaas controleert. Hij verklaarde tegenover de politie dat hij niet deelgenomen heeft aan de opstand van 1958. Hij zat toen in een gevangenis in een Russisch militair blok in Zolnok. Hij zei, dat hij gearresteerd werd onder de beschuldiging politiek propagandamateriaal verspreid te hebben op de Hongaarse militaire academie in Szeged, waar hij studeerde.

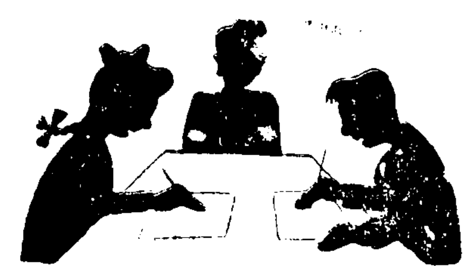
Na de revolutie, aldus zijn verhaal, werd hij naar Boedapest overgebracht om terecht te staan in afwachting van zijn proces, was hij ontsnapt uit het huis van een Kroatisch gezin, waar hij huisarrest had en bewaakt werd. Hij zei, dat hij zich schuil wist te houden en een tijdje onder een aangenomen naam werkte in dorpen bij de Zuidslavische grens, waar hij tenslotte in maart 1958 overheen wist te glippen. Hij werd in Zuid-Slavië acht maanden in een cel gevangen gehouden en daarna vrijgelaten. In het toeristenseizoen, verhuurde hij zich als tolk en slaagde er in met een groep toeristen naar Triëst te vluchten.

Wetenschappelijk maandblad voor blinden

Er bestaan plannen bij de vereniging „Het gesproken weekblad. De Band" te Grave in Nederland om in samenwerking met het algemeen gesproken weekblad te Den Haag over te gaan tot uitgifte van een wetenschappelijk gesproken maandblad voor blinden. Van de zijde van de blinden bestaat voor deze plannen grote belangstelling.

AMIGOE VAN DE JEUGD

ALLEEN OP DE WERELD

Waarom het brood voor Remi en voor Carrory moest blijven. Dat maak ik niet uit, maar het is geregeld bij de wet. Volgens de wet hebben de ouderen tot zestig jaar bij een ongeluk de meeste kans om er levend door te komen. Dat betekent dus, dat de jongeren minder weerstand aan de dood kunnen bieden. Die hebben daarom het eerst recht op voedsel."

„Maar ja, meester, jij bent al boven de zestig!"

„O, ik! Ik tel niet mee. Overigens ben ik gewend om weinig te eten."

„Als dat zo is," zei Carrory, „dan zou het brood voor mij geweest zijn als ik het had."

„Neen, voor jou en Remi."

„En als ik geweigerd had het te geven?"

„Dan hadden we 't afgenomen; je hebt toch gezworen dat je gehoorzamen zou?"

Hij bleef een tijd zitten kijken en toen ineens haalde hij een stuk brood uit zijn muts en zei:

„Hier, daar is een stuk."

„Die muts van Carrory is onuitputtelijk!"

„Geef hier die muts," zei de meester.

Carrory wou zijn muts vasthouden, maar ze trokken hem uit zijn handen en gaven hem aan de meester.

Deze bekeek bij de lamp, wat er allemaal in de rand van die muts zat. In onze gedrukte stemming kregen we nu een ogenblikje ontspanning.

Uit de muts kwam een pijp, tabak, een sleutel, een stuk worst, een fluitje, gemaakt van een perzikpit, een paar bikkels uit een schapepoot, drie verse noten en een ui. Die muts was dus een bergplaats voor eten en allerlei voorwerpen.

„Het brood en de worst zullen we vanavond verdelen tussen jou en Remi," zei de meester.

„Geef het nu maar vast," zei Carrory klagend, „ik heb nu al honger."

„Dan zal het je vanavond zoveel te beter smaken."

„Wat jammer, dat die jongen geen horloge in zijn bergplaats heeft. Dan wisten we tenminste hoe laat het is. Mijn horloge staat stil."

„Het mijne ook, 't is nat geworden."

Ja, hoe laat zou het wel zijn? Hoe lang zaten we al in deze gang? De een dacht, dat het middag was, de ander, dat het al zes uur moest wezen; zaten we volgens de een dus al tien uur opgesloten, volgens een ander waren het nog geen vijf uur. Zo'n verschil van mening kwam later nog vaak voor.

Omdat we geen behoefte hadden aan praten, als er niets bijzonders te zeggen was, viel er een poos stilte en dan was ieder met zijn eigen gedachten bezig en die waren voor de meesten waarschijnlijk niet van vrolijke aard, als ik mezelf nagaa. Hoe geruststellend de woorden van de schoolmeester ook waren, ik stelde me al voor, dat we hier ons einde zouden vinden, en in de geest zag ik al mijn vroegere kennissen weer voor me.

Ineens kwam de stem van oom Caspar de stilte verbreken:

„Mij dunkt dat er niets gedaan wordt om ons te redden."

„Waarom denk je dat?"

„We horen helemaal niets."

„Ik denk, dat de hele stad verwoest is; 't was vast een aardbeving."

„Of ze denken boven, dat we dood zijn en dat er voor ons niets gedaan hoeft te worden."

„Zouden ze ons dan in de steek laten?"

„Waarom denk je zo over je kameraden?" zei de schoolmeester; „je moet ze niet onrechtvaardig beoordelen. Je weet toch wel, dat bij een ongeluk de mijnwerkers elkaar nooit in de steek laten en dat ze gerust hun leven wagen om hun kameraden te redden? Dat weten jullie toch allemaal?"

„Ja, dat is zo."

„Als dat zo is, waarom denk je dan dat ze niets voor ons doen?"

„We horen toch niets!"

„Het is waar, dat we niets horen maar kúnnen we hier wel iets horen? Niets horen bewijst nog niet, dat er niets gedaan wordt. Als de stad door een aardbeving verwoest is, valt er boven eerst nog ander werk te doen. Als het alleen maar een overstroming is, zouden we eerst moeten weten, of de schachten niet vernield zijn. De toegang naast de lampenkamer kan wel ingestort zijn. Er is tijd nodig om de redding te regelen. Ik zeg niet, dat we gered zullen worden, maar ik weet zeker, dat er aan gewerkt wordt."

Deze woorden moesten iedereen wel geruststellen. Toch begon Bergounhoux:

„En als ze nou denken dat we allemaal dood zijn?"

„Dan zal men ons tóch zoeken. Maar als je daar bang voor bent, bewijs ze dan, dat we nog leven. Klop dan zo hard je kunt tegen de wand. Je weet dat het geluid zich door de aarde voortplant. Als ze dat boven horen

Deze bekeek bij de lamp, wat er allemaal in de rand van de muts zat. In onze gedrukte stemming kregen we nu een ogenblikje ontspanning.

dan weten ze dat ze haast moeten maken en ook zal het geluid hun een aanwijzing geven, in welke richting ze ons moeten zoeken."

Meteen begon Bergounhoux met zijn zware laarzen uit alle macht tegen de wand te bonzen en dat geluid gaf ons meer hoop op redding. We dachten er echt wat van op. Zouden ze ons horen? Zouden ze dan antwoord geven?

Eenskaps hielden ze met dat gekibbel op, want Carrory schreeuwde „Luister toch eens!"

„Wat denk je, meester," zei oom Caspar, „als ze ons horen, hoe kunnen ze dan bij ons komen?"

„Dat kan maar op twee manieren en ik geloof zeker, dat de ingenieurs ze allebei zullen proberen: door de grond heen naar onze gang boren en de mijn leegpompen."

„Door de grond heen graven, daar gaat een tijd mee heen!"

„Nou ja! Met pompen zeker niet?"

Die twee uitroepen brachten de meester niet van zijn stuk.

„We zitten op een diepte van veertig meter, niet waar? Als ze dus per dag zes meter graven, kunnen ze in een week bij ons zijn."

„Zes meter per dag halen ze niet."

„Als gewoon werk zeker niet; maar om kameraden te redden kan men meer werk verzetten."

„We zullen het nooit een week uithouden; denk je dat eens in, meester, een hele week!"

„En wat denk je van dat pompen? Hoe vlug zullen ze dat doen?"

„Om daarop te antwoorden dien je eerst te weten hoeveel water er in de mijn gevallen is. Maar om bij ons te komen hoeft niet de hele mijn leeg. Wij zitten toch op de eerste verdieping! En als ze in alle drie de schachten beginnen met twee bakken, dan pompen ze er met zes bakken tegelijk zes keer eenentwintig hectoliter, dus honderd vijftig hectoliter uit. Honderdvijftig hectoliter wordt er dus in een keer omhooggehaald. Dat zal gauw genoeg aan de waterstand te merken zijn."

Nu begonnen ze er onder elkaar over te twisten, welke manier wel de beste zou zijn om vlug bij ons te komen. Ik deed er niet aan mee, maar begreep wel, dat ik minstens een week nog opgesloten zou zitten, wanneer alles meeliep. Acht dagen.

Eenskaps hielden ze met dat gekibbel op, want Carrory schreeuwde:

„Luister toch eens!"

„Wat is er?"

„Ik hoor iets in het water."

„Je hebt er zeker een steen in laten rollen."

„Neen, 't is een dof geluid."

Wij luisterden allemaal aandachtig. Ik hoorde niets, maar de anderen kenden de geluiden van een mijn beter.

„Ja, warempel!" zei de schoolmeester, „er gebeurt wat met het water."

„Wat dan, meester?"

„Ik weet het nog niet."

„Zakt het soms?"

„Neen, het is geen geluid, dat aan één stuk doorgaat. Het gaat met geregelde stoten," merkte een onzer op.

„Met geregelde stoten?" zei de meester. „Dan worden we gered, jongens, dat is het geluid van de bakken in de schachten."

„De putbakken!"

Allemaal tegelijk herhaalden we die woorden en alsof we een electrische schok gevoeld hadden, gingen we allemaal staan. We waren zo blij en deden zo uitgelaten, alsof onze redding al dichtbij was. Carrory pakte mijn hand en drukte die stevig.

„Wat ben jij toch een goede jongen!"

„Neen, jij!"

„En ik zeg, dat jij het bent."

„Neen, jij hebt het eerst de putbakken gehoord."

Met alle geweld wou hij hebben, dat ik een goede jongen was. Hij leek wel dronken, zo maf deed hij. Zo'n beetje waren we allemaal dronken van hoop op redding. Toch zou die verwachting nog niet gauw vervuld worden.

Toen wij op de morgen van de ramp in de mijn afgedaald waren, was de lucht bedekt met donkere onweerswolken. Om ongeveer zeven uur was de bui losgebarsten en viel er een ontzaglijke hoeveelheid regen. De laaghangende wolken dreven boven het dal van de Divonne en daar stroomde het water met bakken vol uit de lucht. Een gewone regenbui was het niet, het leek meer op een waterval, die door een grote overstroming veroorzaakt was.

De Divonne met haar zijtakken kon onmogelijk al het regenwater afvoeren, want op de steenachtige bodem van de heuvelhellingen werd het water niet in de grond opgenomen, maar alles vloeide naar de rivier. Deze was boordevol en liep al gauw over. Het regenwater van het dal, waarin de mijn lag, werd ook niet meer door de Divonne opgenomen, maar vormde een klein meertje op de terreinen van de mijn.

De bovengrondse arbeiders liepen geen gevaar. Die konden op tijd voor het onweer schuilen. Omdat de toegangen tot de mijn op hogere plaatsen lagen, kwamen ook die niet direct in gevaar. Alleen het mijnhout, dat gebruikt moest worden voor het stutten van de gangen en dat op het terrein lag, moest in veiligheid gebracht worden. Toen een ingenieur, die in de mijn daar toezicht op hield, zag hij plotseling dat het water een draaikolk maakte en zich door een gat naar beneden stortte. Dat gat was door het water in de bodem gegraven op een plek waar een oude kolenlaag dicht bij de oppervlakte kwam. De ingenieur begreep direct de ernst van het geval. Het water zou ondergronds de kolenlaag volgen naar diepere gangen. De mijn zou vollopen, de arbeiders zouden verdrinken.

Hij vloog naar de dichtstbijzijnde schacht en gaf order hem te laten afdalen. Maar toen hij in de bak wou stappen, aarzelde hij. Men hoorde een verschrikkelijk lawaai uit de mijn opstijgen: het geweld van het water.

„Ga niet naar beneden, mijnheer," zeiden de mensen, die om hem heen stonden.

Maar hij nam zijn horloge uit zijn vestzak en gaf dat aan een der mannen.

„Hier, dat moet je aan mijn dochter geven als ik niet terugkom." Hierop zei hij tot de mannen, die voor de afdaling zorgden: „Laat maar zakken."

De bak zakte reeds, toen ze hij nog tegen de man, die zijn horloge had:

„Zeg haar, dat ik haar in gedachten gekust heb."

De bak was beneden. De ingenieur riep. Er kwamen vijf mijnwerkers. Hij liet ze in de bak stappen en opstijgen.

Hij riep weer zo hard hij kon, maar het werd niet gehoord wegens het lawaai van het water. Intussen kwam er al water in de nooddgang en zag de ingenieur weer mannen met lampen. Hij stapte door het water, dat al tot zijn knieën stond, naar hen toe. Het waren er drie. De bak was weer omlaag. Hij liet ze instappen en wou zelf terugkeren, want hij had nog meer lampen gezien. Maar de drie mannen, die net ingestapt waren, trokken hem met geweld ook in de bak en gaven het sein om op te trekken. Het was hoog tijd, het water stond al te hoog om nog anderen te kunnen redden.

Op deze manier ging het niet meer

De kleine roker

Op de tafel in de kamer,
Daar ziet Rob het kistje staan:
Met sigaren van zijn vader.
Nu kan hij zijn slag dus slaan.

Er is niemand in de kamer,
Dus ook niemand, die het ziet.
Zou hij? Nee...... ja...... nee...... ja, toch. Ach
Eén sigaar mist vader niet.

Buiten, op een heel stil plekje,
Steekt hij de sigaar dan op.
Vindt zich groot en heel gewichtig
Denkt: Ben ik een grote Rob!

Echter, na een klein half uurtje
Komt Rob kreunende naar huis,
't Rommelt, 't stommelt in zijn maagje
't Is daar helemaal niet pluis.

Moeder schrikt en angstig zegt ze:
„Rob, wat zie je akelig bleek!"
Jammerend, snikkend vertelt Rob dan
Van de uitgehaalde streek.

„O, verschrikk'lijk", zegt zijn moeder.
„O, wat dom! Hoe kon je dat!
Straf zal ik je niet meer geven,
Dat heb je genoeg gehad".

Op de tafel in de kamer,
Maar hij denkt niet meer aan roken
Daar ziet Rob het kistje staan,
't Roken is voorgoed gedaan.

A. v. Vlaardingen

HARINGKAKEN

In het midden van de twaalfde eeuw werd er heel veel op haring gevist. Men gebruikte hiervoor speciale scheepjes, die tot de vijftiende eeuw in trek bleven en die men slabbaerts of slabbers noemde. Eerst bleef men vrij dicht bij onze eigen kusten vissen, maar van lieverlede zocht men betere visgronden op en in de dertiende eeuw laveerden de slabbers al aan de Engelse kusten, waar men betere haringsoorten ving. Als men een behoorlijk zootje had gevangen, ging men huistoe. Intussen was een gedeelte van de vis al gestikt, en wat gestikt was ging natuurlijk veel gauwer tot bederf over. Men had dus altijd min of meer een strop aan dat soort vissen. Dat vond Willem Beukelszoon, reder en schepen van Biervliet, ook, en daarom zocht hij hiervoor een oplossing. Zo vond hij het haringkaken uit of liever het kaakmesje, waarmee men, onmiddellijk na de vangst, de haring kaakte, dat wil zeggen: men stak de vis met het speciale mesje de keel af, liet hem uitbloeden en zoutte hem dadelijk. Zo werd de haring niet alleen duurzamer, maar ook lekkerder. Dat kaken veroorzaakte later allerlei moeilijkheden en gekibbel met onze zuiderburen, maar de Biervlieters trokken er zich geen sikkepit van aan en gingen rustig door met vissen en kaken. De Hollandseharing werd langzamerhand beroemd en gezocht, en reeds onder de regering van Karel de Vijfde was de haringvangst, vooral voor de Noord-Nederlanders, 'n echt goudmijntje geworden.

„Ondanks dat het nog zeer vroeg in het jaar is," zegt Dries, „zie je toch, dat de naderende lente zijn invloed al doet gelden. Van de boomsoorten is de hazelaar de eerste die met zijn katjes staat te pronken. Vanaf de oudste tijden heeft men de hazelaar al beschouwd als een bijzonder invloedrijke struik. Een tak ervan was het teken van gezag, men kon er voorspellingen mee doen en ook de wichelroedeloper bediende zich van een hazelvork. Vrijwel gelijktijdig met die van de hazelaar valt de bloei van de els, een boomsoort die aan slootkanten te vinden is. Bij tientallen hangen de katjes als dunne vingertjes aan de takken. En wanneer de zon meewerkt, kunnen de meeldraden spoedig geen weerstand meer bieden aan de lokkende luwe voorjaarswind, die zacht de twijgen schudt. In vlagen wolkt het geelgouden stuifmeel naar buiten, met als bestemming de stampertjes der vrouwelijke elzenbloempjes, die als rode knopjes elders aan de takken zitten. Het meeste stuifmeel komt daar natuurlijk niet terecht. Er wordt echter voldoende geleverd; het duizendtal meeldraden dat één katje telt, brengt ongeveer acht millioen korreltjes voort. Bij de meeste planten wordt het stuifmeel naar de vrouwelijke bloem overgebracht door bijen en andere insecten, die de bloemen aandoen om honing te bemachtigen. Bij de els zorgt de wind voor de bestuiving. En wanneer dat gelukt, groeit het bloempje uit tot een harde prop, waarin de zaadjes zitten.

groenig-gele sijsjes....

Vooral de groenig-gele sijsjes zijn daar verzot op en met allerlei behendige toeren trachten ze de olierijke pitjes los te peuteren. In het vroege voorjaar hangen tussen de rijpende katjes nog de overjarige proppen als lege, zwarte schubben. „Dat was een lang verhaal!" zegt Jan, die nauwelijks het eind heeft kunnen afwachten. Hij heeft nóg een vroege voorjaarsbode gevonden: een heldergeel bloempje, anderhalve centimeter groot. „Dat is het klein hoefblad," zegt Dries. „Het geschubde stengeltje is, zoals jullie zien, nog zonder bladeren. Die komen pas veel later." Wanneer het drietal over de grauwbruine heide wandelt, stuift er achter een hoge, altijdgroene jeneverbes een roofvogeltje voorbij. „Een sperwer!" herkent Dries hem direct. „Kijk hem eens voortmaken! Laag over de dode heide jaagt hij voort naar de plek waar hij de vink of de pieper neer zag strijken. En wanneer die zich niet onzichtbaar wegdrukt, maar door een overhaaste vlucht het vege lijf tracht te redden, dan heeft de rappe vlieger hem spoedig in de lange, dunne poten. Meestal is het echter mis; ook zo'n sperwer vindt zijn tafel niet altijd gedekt!"

Daar heb ik al heel wat mee beleefd!

Misschien hebben jullie in de kranten van gisteren wel een foto gezien van een der leeuwtjes, die deze week geboren zijn in onze Plantentuin. De drie welpen — zo worden die jonge leeuwen genoemd — kunnen jullie op deze foto zien. Het is nu toch vacantie en misschien is er wel even tijd om eens naar de Plantentuin te gaan en om het met eigen ogen te zien (exclusieve foto van Fischer).

Alleen op de Wereld

(Vervolg van pagina 4)

Maar hoe dan wel? Boven had de ingenieur haast geen volk. Honderdvijftig mannen waren 's morgens afgedaald, want zoveel lampen waren er uitgedeeld en daarvan waren er nu dertig teruggebracht. Dus moeten er honderdtwintig in de mijn gebleven zijn. Zijn die allemaal dood of zouden er enkelen een plaats gevonden hebben buiten bereik van het water? Deze vragen kwelden hem en maakten hem vreselijk angstig.

Terwijl hij hierover tobde, hadden er bovengronds verschillende ontploffingen plaats. Grond en stenen werden hoog de lucht in geslingerd en huizen werden geschud als bij een aardbeving. De ingenieur begreep, wat dat was. Gas en lucht waren in doodlopende gangen samengeperst en zochten een uitweg op plaatsen, waar de aardkorst niet dik genoeg was om aan die druk weerstand te bieden. De aardkorst scheurde open als de wand van een stoomketel.

Nu was de mijn vol, de ramp was voltooid.

Intussen is het slechte nieuws in Varses bekend geworden. Een menigte van mensen komt aangelopen: arbeiders, nieuwsgierigen, kinderen van vermiste mijnwerkers. Ze ondervragen, ze zoeken, ze zijn radeloos. Omdat men op hun vragen geen antwoord geven kan, daar men zelf niets weet, wordt het volk woedend en redeloos.

„Ze durven de waarheid niet te zeggen!"

„Het is de schuld van de ingenieur!"

„Slaat die vent dood! Weg ermee!"

Ze willen het kantoor bestormen. Daar zit de ingenieur kaarten en plattegronden te bestuderen; hij is doof voor het geschreeuw; hij zoekt uit te vissen, waar de arbeiders misschien nog een schuilplaats gevonden hebben en waar men met de reddingspogingen moet beginnen. Gelukkig zijn van naburige mijnen de ingenieurs en hun arbeiders ook gekomen, tezamen met arbeiders uit Varses. Ze houden het woedende volk tegen en proberen de mensen te kalmeren. Maar wat kunnen ze eigenlijk zeggen? Er worden honderdtwintig mensen vermist. Dat is een feit. Maar waar zijn die?

„Waar is mijn vader?"

„Waar zit mijn man?"

„Geef me mijn kind terug!"

Wat moeten ze daar op zeggen? De ongerusten roepen met tranen in hun stem, hun vragen worden door snikken onverstaanbaar. Aan al die kinderen en vrouwen en moeders kan alleen dit gezegd worden:

„We gaan zoeken, we zullen het onmogelijke proberen."

Alle ingenieurs hebben vergaderd en een reddingsplan opgesteld. En het wordt uitgevoerd. Men zal beginnen, hoezeer men ook twijfelt aan succes, hoe zwak de hoop ook is.

Het reddingswerk is geregeld op de manier, zoals de schoolmeester had voorzien. In alle drie de schachten staan putinstallaties en de putbakken zullen nacht en dag doorwerken, tot alle water uit de mijn in de Divonne gestort is. Tegelijkertijd zal men ook gangen graven. In de vergadering waren ze het niet eens over de vraag, waar men moest beginnen en in welke richting. Maar de ingenieur van de mijn hoopt, dat er in de oude werken nog mensen zitten; want volgens hem zijn daar gangen, waarin men buiten bereik van het water blijven kan. Hij wil, dat er direct begonnen wordt met het graven van een gang naar die oude werken, ook al zou er niemand gered worden.

Men maakt de gang zo smal mogelijk om vlugger op te schieten; daarom staat er maar één hakker voorop.

De losgehakte kolen worden in manden opgeruimd en doorgegeven van hand tot hand langs een rij arbeiders, die zo een ketting vormen.

Zodra de hakken vermoeid wordt, neemt een ander zijn plaats in. Zo gaat dag en nacht het reddingswerk onafgebroken door.

Als de arbeiders boven al meenden, dat ze lang werk zouden hebben, dan viel voor ons beneden de tijd toch zeker lang, heel lang; want wij waren gevangenen, die niets konden doen om de tijd te verkorten. Wij, beneden, wisten niet, dat er ook gegraven werd; we hoorden alleen maar, dat er geput werd en dat men ons niet aan ons lot overliet. Dat gaf ons hoop. Maar zou dat putten vlug genoeg gaan om ons te redden? Die vraag maakte ons angstig.

Bij de kwellingen voor de geest voegde zich nog het lijden in het lichaam. De houding, waarin wij op ons platje moesten blijven, was zeer vermoeiend. We konden ons maar weinig bewegen om onze stijve spieren leniger te maken en we hadden allemaal erge hoofdpijn. Carrory was van ons allen nog het meest kalm; alleen hoorde je hem van tijd tot tijd zeggen:

„Ik heb honger, meester; krijg ik alstublieft een stukje brood?"

Toen hij dat al enkele keren herhaald had, besloot de meester om een stukje te geven van het brood uit de muts van Carrory.

„Daar heb ik niet genoeg aan," mopperde Carrory.

„We zullen er heel lang mee moeten doen."

De anderen zouden graag met ons meegedaan hebben, maar ze bleven gehoorzaam.

„Als we niet eten mogen, laten we dan maar wat drinken," zie Compeyron, „dat is ons niet verboden!"

„Wat dat betreft, zoveel je maar wilt, er is water genoeg."

„Drink de hele gang maar leeg."

Ze waren nog grappig ook. Pagès wou naar beneden gaan, maar hij mocht niet van de meester.

„De grond zou misschien onder jouw gewicht afbrokkelen. Remi is wat lichter en hoeft zo diep niet te bukken. Laat die maar water scheppen en het ons doorgeven."

„Waar moet ik mee scheppen?" vroeg ik.

„Neem mijn laars maar," zei er een.

Men gaf mij een laars en ik ging zitten om me zo naar beneden te laten glijden.

„Wacht even," zei de meester, „dan zal ik je een hand geven."

„Schrik maar niet, als ik val; dat geeft niets, ik kan zwemmen."

„Neen, ik geef je toch maar liever een hand."

Toen hij zich vooroverboog, schoot hij ineens vooruit en kwam met het hoofd omlaag in het water terecht. Waarschijnlijk was er een steen onder zijn voeten weggezakt. Hij liet van schrik zijn lamp vallen. Deze rolde mee het water in en ging uit. Ineens was het om ons heen zwart als de nacht. We gaven allemaal een schreeuw van schrik!

Ik liet me op mijn rug ook het water inzakken, één seconde na hem. Nu kon ik wel goed zwemmen en duiken, maar in het stikdonkere water kon ik niet zien in welke richting ik de meester zoeken moest.

Ineens voelde ik me door een hand bij de schouder gegrepen en onder water getrokken. Door even met de voeten te trappen kwam ik weer boven. De hand had me vastgehouden.

„Houd me stevig vast, meester, en leun op me, maar je hoofd achterover!"

Welke kant moest ik nu uit?

„Roep eens wat, jullie!" schreeuwde ik.

„Waar zit je, Remi?"

Dat was oom Gaspar; aan zijn stem hoorde ik, dat ik naar links moest.

„Steek eens een lamp aan!" riep ik.

Direct was er licht en ik hoefde mijn hand maar uit te steken en kon me aan de kant vastgrijpen. Met de andere hand trok ik de meester dichterbij. Het was hoog tijd voor hem, want hij had veel water binnengekregen en was half bewusteloos. Ik hield zijn hoofd boven water en nu kwam hij gauw bij.

Oom Gaspar en Carrory trokken de meester op het onderste plat, terwijl Pagès ons bijlichtte. Daarna klom ik zelf uit het water. De schoolmeester was nu helemaal bijgekomen.

„Jongen," zei hij, „kom eens hier, laat me je omhelzen. Hartelijk dank voor de redding van mijn leven!"

„Zelf hebt u ons toch allemaal gered!"

„Met al die drukte," zei Carrory, „ben ik mijn schoen kwijt en heb ik nog niet gedronken ook."

Carrory was ongevoelig voor allerlei gemoedsaandoeningen en was alleen bezig met zijn eigen kleine belangen.

„O, die schoen van jou haal ik wel even," zei ik.

Maar ze hielden mij tegen.

„Dat verbied ik je," zie de meester.

„Nou, geven jullie me dan een andere schoen, dan kan ik tenminste drinken voor jullie halen."

„Mijn dorst is over," zei Compeyron.

„Ja, laten we drinken op de gezondheid van de meester," zei ik en liet me een tweede keer naar beneden zakken, maar nu langzamer en voorzichtiger.

Toen we een poosje gezeten hadden, begonnen de meester en ik het koud te krijgen in onze kletsnatte kleren. We zaten gewoon te rillen. De meester dacht eerst om mij.

„Remi moet nodig een droge jas hebben."

Nu dat verzoek in het algemeen tot allen gericht was, voelde niemand zich verplicht het verzoek in te willigen.

„Waarom zeggen jullie niets?" vroeg de meester.

„Ik heb het zelf ook koud," antwoordde Carrory.

„Denkt u soms, dat wij het warm hebben, wij zijn toch ook nat."

„Ja maar jullie hebben niet languit in het water gelegen," zei ik.

„Als niemand van jullie uit eigen beweging wil helpen, zullen we erom loten. Als mijn jas droog was, dan had ik hem al lang gegeven. Allemaal hebben we evenveel verplichting om elkaar te helpen."

Gelukkig trof ik het goed. De meesten van ons waren doorweekt tot de heupen, maar nu viel het zo uit, dat Compeyron zijn jas moest geven. Compeyron had zulke lange benen, dat zijn jas nog droog was. Toen ik die om me heen geslagen had, werd ik gauw warm. Na dit onplezierige voorval, dat ons even had opgeschrikt, vervielen we weer in onze vroegere neerslachtigheid met gedachten aan de dood.

Gelukkig viel ik in slaap. Toen de meester dat zag, was hij bang, dat ik al slapende in het water zou vallen. Daarom legde hij zijn arm onder mijn hoofd om me tegen te houden, als dat nodig was. Nu en dan werd ik even wakker, als hij zijn stijtgeworden arm een andere stand gaf, maar verder bleef hij onbeweeglijk naast me waken.

„Slaap jij maar, baasje, slaap maar gerust, ik houd je wel vast."

Ik vertrouwde op hem en sliep werkelijk rustig.

Op de duur was het op zo'n klein platje niet uit te houden. We moesten altijd maar staan of zitten en konden niet languit liggen. Daarom besloten we de twee platjes groter te maken. Dat was nu niet moeilijk, omdat onze voeten steun hadden. De losgestoken grond smeten we in het water. Wat was dat heerlijk, toen we ons languit op de bodem konden uitstrekken!

Al hadden we van het brood van Carrory maar nu en dan een klein brokje gekregen, het was toch al helemaal op. Trouwens, dat allerlaatste stukje was door de meester nog maar net op tijd verdeeld om het niet tot een vechtpartij te laten komen. Als hij daar langer mee gewacht had, dan zouden de anderen het ons zeker niet meer gegund hebben. Dat kon je wel zien aan hun ogen bij de laatste verdeling. De kerels waren uitgehongerd, maar hadden nu nog gezwegen.

We waren erg zwijgzaam geworden en als er gepraat werd, dan ging het altijd over dezelfde kwestie: op welke manier men ons zou helpen en hoe lang we nog op onze verlossing moesten wachten.

Onze gesprekken waren niet zo levendig meer als in het begin. Bij verschil van mening maakte men zich niet meer kwaad, maar volstond men met eenvoudig tegen te spreken

„Hier, dat moet ik aan mijn dochter geven, als ik niet terugkom."

Pieternel bij de tandarts

Pieternel is thuisgekomen
Met een opgezette wang.
O, nu moet ze naar de tandarts,
Daarvoor is ze vrees'lijk bang.

Moeder vraagt wat er aan hapert
Pieternel vertelt het niet,
Maar de pijn wordt steeds maar erger
En ze bibbert als een riet.

„Pieternel, je bent niet lekker!"
Moeder ziet 't en zegt het toch:
„Kindje, wij gaan naar de tandarts
En niet straks, maar daad'lijk nog."

Pieternel is heel erg angstig,
Als ze naar de tandarts gaat,
En ze voelt haar hartje kloppen,
Als ze voor zijn huisdeur staat.

Moeder zegt, dat 't heus wel meevalt,
Pieternel wil dapper zijn,
Als zij nu niet daad'lijk doorzet,
Houdt ze tóch die nare pijn.

Als de tandarts naar haar toekomt,
Vraag hij, of ze flink kan zijn,
En hij zegt, dat het niet lang duurt
Of ze is weer zonder pijn.

Pieternel houdt zich heel moedig
Eventjes doet het maar zeer,
Voor ze 't weet, is ze geholpen.

Angstig is ze nu niet meer.
't Zal nog wel eens meer gebeuren,
Dat ze naar de tandarts moet,
Maar ze weet nu, dat de tandarts
Alle pijn verdwijnen doet.

J. Heiloo

Spelend Speelgoed

1. Dollie Dimpel heeft een nieuwe auto. „Ik zal hem voor je schoonmaken en smeren," zegt Tommie, de soldaat. Terwijl hij daarmee bezig is, komen Bimbel en Bumbel, de clowns, er aan. „Hier kunnen we wel een grap beleven," zegt Bimbel.

2. Dollie heeft Tommie een schort geleend, zodat hij zijn uniform niet vuil behoeft te maken. Als Tommie achter de auto gaat knielen, om de achterwielen te smeren, kruipen Bimbel en Bumbel achter het stuur. „Wat gaan jullie doen?" vraagt Dollie.

3. „Wij gaan een toertje maken," lacht Bimbel. En voordat iemand hen kan tegenhouden, rijden zij in Dollie's auto weg. „Haha!" grinnikt Bumbel. „Ik vind dit een reuzemop!" Maar Tommie is het daar niet mee eens en roept: „Terugkomen! Terugkomen!"

4. Bimbel en Bumbel hebben geen andere bedoeling dan Tommie en Dollie een beetje te plagen. Tommie springt echter onmiddellijk op Batty's rug en rijdt zo snel als hij kan achter hen aan. „Ik kan even hard lopen als zij rijden," meent Batty.

5. Bumbel is echter geen goede chauffeur. Terwijl Bimbel vrolijk tegen Tommie wuift, rijdt Bumbel de auto precies tegen een hooiberg aan, en met een schok staan ze stil. Tommie springt van zijn paard en zegt: „Aha! Nu heb ik jullie te pakken!"

6. „Jullie zetten die auto onmiddellijk weer op de weg en maken hem helemaal schoon!" beveelt Tommie. „Dat is voor straf!" „Goed, hoor," lacht Bimbel. „Het was maar een grapje." En zij gaan direct hard aan het werk om alles weer in orde te maken.

7. Nauwelijks zijn ze klaar met het schoonmaken, of daar komt Dollie aanwandelen. „Kom maar mee," zegt Tommie, „dan gaan we heerlijk rijden! En dan moeten Bimbel en Bumbel maar naar huis wandelen!" „Hè, toe, Dollie! Het was maar een grapje!" smeken zij.

8. „En ik zei het ook maar voor de grap," lacht Tommie. En Dollie is het met hem eens. „Stap maar in, jongens," zegt zij. „Dan nemen we jullie mee naar de stad, want het is te ver om te lopen!" En terwijl Batty volgt, wuiven alle vrienden hun goedendag toe.

TOM POES EN DE KIEKVOGEL

3589. — Het vreemde lawaai boven hun hoofden nam toe. De hut begon te kraken; het was alsof twee enorme handen het gebouwtje samenknepen. En terwijl Tom Poes met zijn laatste krachten de pers aandraaide, begonnen de wanden onder de druk te splijten.

Juffrouw Doddel wierp een ongeruste blik op de zoldering.

„Het begint te tochten, hè?" zei ze bezorgd. „Denk je, dat het theebusje achter dit deurtje is, Tom Poes? Maar wat is er? Lukt het niet?"

„Nee", zei Tom Poes hijgend. „Er gebeurt niks; het is net alsof er iets vast zit."

„Vervelend", zeide buurvrouw. Ze draaide de kruk om en opende het deurtje. En nu spoot er een stroom van tijdschriften naar buiten. Ze waren keurig gevouwen en van een banderolle voorzien; geheel gereed voor verzending.

„Dat was het!" zei Tom Poes opgelucht. „Dat dichte deurtje hield de boel tegen. Maar nu zijn we gered!"

Hij greep een van de bladen en snelde er mee de trappen op naar boven. Op hetzelfde ogenblik was het alsof er iets donkers weggleed — en de druk op de uitgeverij was voorbij. Maar de hut was in een puinhoop veranderd, zodat de trap nu in de open lucht uitkwam. En op de resten van het gebouwtje zat de oude Hocus geheel ontredderd ter neder.

„Het is afgelopen", kraste hij met gebroken stem. „Ik ben ter perse gegaan; dat voel ik!"

„Dat voel je goed", zei Tom Poes. „Je staat in je eigen tijdschrift en nu ben je beroemd. Kijk maar!"

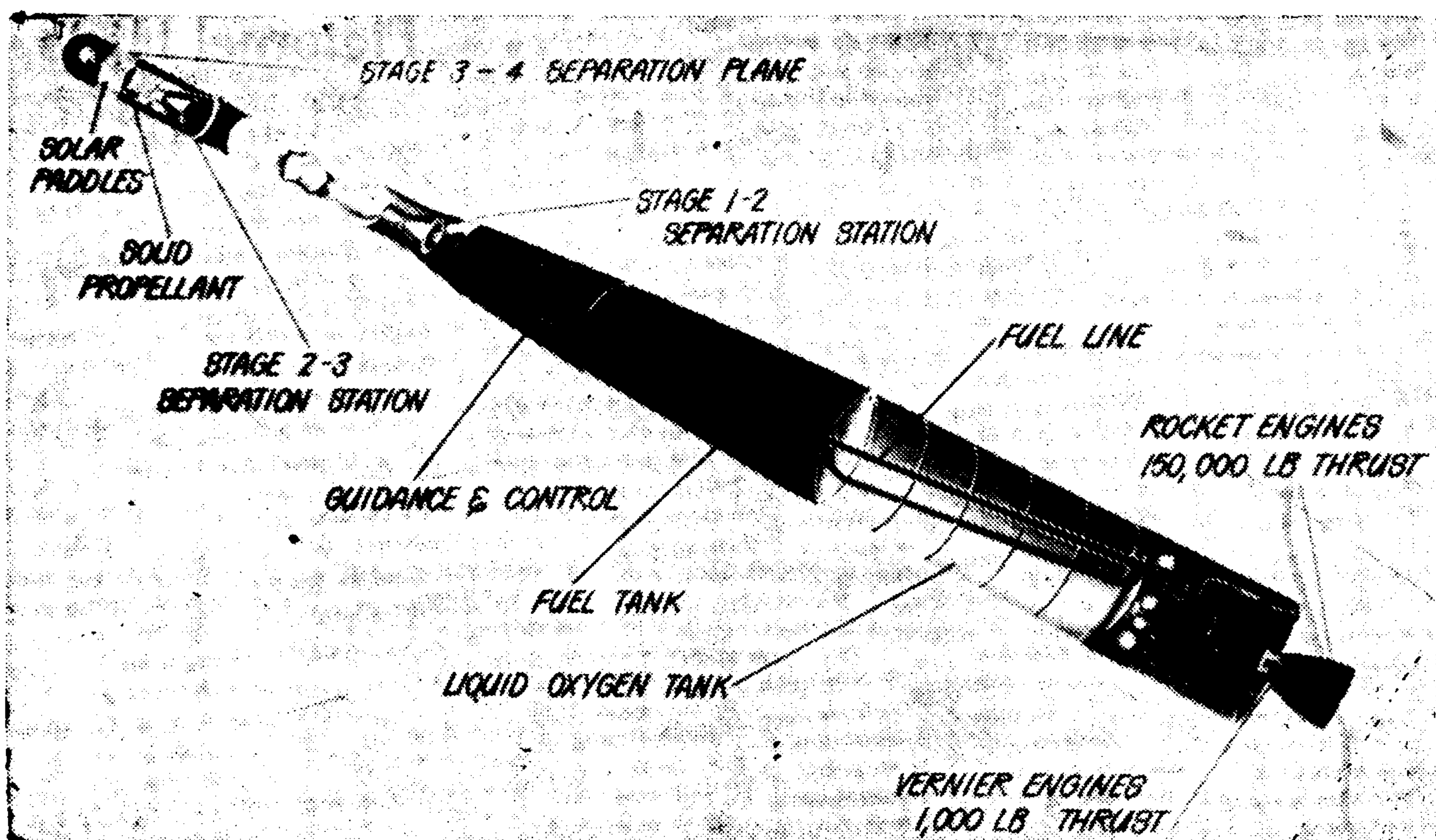
Met deze woorden overhandigde hij de vernietigde uitgever het tijdschrift.

Eric de Noorman - De Zwarte Piraat

37. — De mannen beginnen uit alle macht te zwaaien en te roepen. De schepen varen door in hun koers. Klaarblijkelijk zonder iets te merken. Zo snel mogelijk dalen Eric en Svein de steile kustrotsen af en klauteren over de glibberige stenen naar een ver uitstekende landtong. Nu worden ze eindelijk opgemerkt. Een klein roeibootje vaart naar de kust. Het is de Ierse aanvoerder van de vloot, die zelf poolshoogte komt nemen. Kort vertelt Eric wat hem overkomen is, hetgeen de Ier niet weinig verontrust. Maar als Eric hem verzoekt hen allen mede te nemen op de vloot, weigert de aanvoerder.

„Onze krijgers moeten ruimte hebben om zich te bewegen. De schepen zijn toch al zwaar beladen en nog meer volk aan boord kan alleen maar verwarring geven."

Erics teleurstelling ziende, vervolgt hij na een korte aarzeling: „Nu goed, ik wil u beiden meenemen, maar dan zult ge hier afscheid moeten nemen van uw krijgers. Beslist snel!"

Met sukses lanceerden onlangs de Verenigde Staten van Noord-Amerika een Thor-Able-raket. Op bovenstaande foto ziet men deze raket (foto U.S.I.S.).

De verscheidenheid en verschillen der BIBLIOTHEKEN

In het bijzonder die van de Ned. Antillen

Door

Drs. H. E. Coomans

Geregeld verschijnen er in de Antilliaanse pers artikelen over het bibliotheekwezen op onze eilanden. Gedurende de laatste anderhalf jaar troffen we in de beide grootste, in het Nederlands verschijnende dagbladen, artikelen over de bibliotheken van respectievelijk Curacao, Aruba, Bonaire en de Bovenwinden. Voorts een artikel over de Centrale Catalogus alsmede een over het werk van de bibliothecaresse der Openbare Leeszaal op Curacao. Wij herinneren ons kleinere berichten over het wel en wee van de Openbare Leeszaal te Aruba, en ook de jaarverslagen van de Wetenschappelijke Bibliotheek worden telkenjare in de pers besproken.

De buitenstaander, d.w.z. hij die de bibliotheken niet van zeer nabij kent, zal over het algemeen geneigd zijn om alle bibliotheken over één kam te scheren: een bibliotheek is een geordende verzameling boeken.

Maar de insider weet, dat er onder de bibliotheken een grote verscheidenheid, zelden een tegenstrijdigheid is. En het leek ons van belang dat deze kennis meer verbreid wordt, aangezien er de laatste maanden stemmen zijn opgegaan, die de Openbare Leeszaal en de Wetenschappelijke Bibliotheek te Curacao tot één geheel willen samenbinden. Nu is het respect voor, de samenwerking met en de genegenheid voor elkaar bij de diverse bibliotheken meestal erg groot, maar dat behoeft nog geen reden te zijn om de diverse partners tot een samengaan, een huwelijk, te dwingen. Want zoals in het huwelijk de partners soms niet bij elkaar passen, zo kunnen de verschillende bibliotheek-typen ook wel vriendschappelijk naast elkaar leven, maar de samenleving kan minder goede vruchten afwerpen.

Dit artikel wil dan een bijdrage zijn om de diverse bibliotheek-typen aan de lezer bekend te maken. Een volgend artikel zal de verschillen bespreken die er in het algemeen bestaan tussen een Openbare Leeszaal en een Wetenschappelijke Bibliotheek. Om het geheel voor de Antillen aantrekkelijker te maken, zullen telkens de op onze eilanden aanwezige bibliotheken hier in betrokken worden.

De bibliotheken kunnen in twee hoofdgroepen verdeeld worden:

a) die een openbaar karakter hebben;

b) met een particulier karakter.

Openbare bibliotheken

Deze bibliotheken zijn voor iedereen vrij toegankelijk. De deur is altijd open, men kan er alle werken inzien, voor de uitleen wordt soms een kleine bijdrage gevraagd. Drie typen kunnen we hier onderscheiden:

1.) *de Openbare Leeszaal en Bibliotheek*, meestal afgekort O.L.B. opgericht met het doel het volk ontspannings- en ontwikkelingslectuur te verschaffen. Zij heeft dus een sociaal-paedagogische doelstelling, en maakt derhalve geen winst. Soms is zij confessioneel (R. K. of Protestant). Er zijn particuliere instellingen (dikwijls in Nederland) dan wel bezit van de overheid, zoals op de Ned. Antillen (Curacao, Aruba, St. Maarten en Saba).

2) *Wetenschappelijke Biblitheken.* Het doel is hier het aanleggen en bewaren van een verzameling wetenschappelijke werken, die ten dienste staat van wetenschappelijke onderzoekers. Meestal zijn ze verbonden aan een wetenschappelijke instituten (Universiteit, Academie, Laboratorium, enz.), zoals de bibliotheek van het Carmabi op Curacao. De Wetenschappelijke Bibliotheek is een Stichting. Alhoewel de lezerskring beperkt is, kan toch een ieder van deze bibliotheken gebruik maken. Ook dit bibliotheektype maakt geen winst, en wordt door de overheid gesubsidieerd, evenals de Openbare Leeszalen.

3. *Leesbibliotheken.* Dit type is niet op onze eilanden bekend. Hier wordt wel winst gemaakt. Zij bevatten uitsluitend zeer populaire ontspanningslectuur, die tegen een bepaald bedrag per week of per deel wordt uitgeleend. Dikwijls zijn ze verbonden aan een boekhandel.

Overheidsbibliotheken, die meestal ook openbaar zijn, hebben soms het karakter van een O.L.B., zoals bepaalde Stadsbibliotheken in Nederland, andere moeten eerder tot de Wetenschappelijke Bibliotheken gerekend worden, zoals de Koninklijke Bibliotheek en diverse Ministerie-bibliotheken te 's-Gravenhage.

Particuliere Bibliotheken

Deze zijn slechts voor de leden van een bepaalde groep beschikbaar. Een groot aantal typen kan hier worden ondergebracht, waarvan wij de voornaamste zullen noemen.

1) *Bedrijfsbibliotheken.* Zij omvatten een specifieke verzameling boeken (met b.v. fabrikanten-catalogi, waarvoor geen enkele andere bibliotheek belangstelling heeft), met het doel voordeel te brengen aan het bedrijf. De verzameling wisselt sterk, wat geen belang meer heeft wordt verwijderd. Antilliaanse voorbeelden zijn de bibliotheek van de Shell Curacao N. V. en de Technische Bibliotheek van de Lago. Er is een speciale opleiding voor bedrijfsbibliothecaris.

2) *Schoolbibliotheken.* Aan een ieder bekend van de schooljaren. Die van de Lagere school omvat uitsluitend kinderboeken, maar op de Middelbare scholen vinden we naast ontspanningslectuur ook studieboeken. Bijna ieder school beschikt over een eigen bibliotheek, als bibliothecaris fungeert een van de onderwijzers of leraren.

3) *Verenigingsbibliotheken.* Bezitten meestal alleen werken op het terrein waarmee de Vereniging zich bezig houdt. Het kunnen dus wetenschappelijke of literaire werken zijn, zoals op Curacao de bibliotheken van de Alliance Française, Natuurwetenschappelijke Werkgroep en Filmliga. Soms hebben deze bibliotheken meer het karakter van een Openbare Leeszaal, zoals de Asiento-bibliotheek (Curacao), Esso Club Library (Aruba), C.C.B.-bibliotheek (Bonaire), A.N.V.-bibliotheek (Bonaire) en Gertrude Judson Library (St. Eustatius). De twee laatstgenoemden ontvangen daarom ook subsidie van de overheid, omdat op die eilanden geen Openbare Leeszaal aanwezig is. Wat toegang en uitleen betreft hebben ze O.L.B.-kwaliteiten, want een ieder kan van deze bibliotheken gebruik maken.

Sommige Verenigingen brengen hun bibliotheek onder in een grote bibliotheek, als zgn. bruikleenbibliotheek. Dit heeft enkele voordelen, want nu zijn de werken voor een groter publiek beschikbaar, terwijl de Vereniging zijn bezit in veilige handen weet van ter zake kundig bibliotheek-personeel, en er zelf geen zorg aan behoeft te besteden. Zo heeft de Wetenschappelijke Bibliotheek op Curacao drie Verenigings-bibliotheken onder haar beheer (nl. die van de Alliance Française, Natuurwetenschappelijke Werkgroep en de Accountantsbibliotheek van het NIVA).

4) *Uarochiebibliotheken.* Bv. die van Santa Anna te Willemstad. Wat boekinhoud betreft komt dit type overeen met een Openbare Leeszaal, al is er een strengere selectie bij de aanschaf.

5) *Privé-bibloitheken,* die het bezit zijn van een bepaald persoon. of familie. Meestal gering van omvang, maar bij bibliophielen kunnen zij een groot aantal delen bevatten. Zowel omvang, inhoud. rangschikking en toestand van de boekenschat geven dikwijls een karakterbeschrijving van de bezitter.

6) *Kloosterbibliotheken.* In de Middeleenwen het enige bibliotheek-type dat bestond, toen de kloosters het centrum waren van wijsbegeerte en wetenschap. De moderne kloosterbibliotheken zijn vooral theologisch geörienteerd, toegang tot deze bibliotheken wordt slechts zelden verkregen.

Nog meer typen zouden genoemd kunnen worden, zoals muziekbibliotheken, braillebibliotheken, enz., maar vele vallen eigenlijk onder de reeds besproken typen.

De hier opgesomde bibliotheeksoorten geven de lezer waarschijnlijk reeds een voldoende inzicht in de lectuur die elk type bezit en de specifieke taak die elk vervult. In een volgend artikel, dat binnenkort verschijnt, zullen twee typen, de Openbare Leeszaal en de Wetenschappelijke Bibliotheek nader beschouwd en vergeleken worden.

Met ingang van 1 januari 1960 zal de Sticusa de jaarlijkse subsidie aan de Wetenschappelijke Bibliotheek stopzetten. Hierdoor wordt de bibliotheek in haar voortbestaan bedreigd.

Nu zijn er enkele mogelijkheden voor de Bibliotheek:

1) zij wordt opgeheven, en de boeken verkocht;

2) zij wordt opgenomen in de Eilandsbibliotheek;

3) de Overheid (Land of Eiland) neemt de subsidie over.

Het realiseren van de eerste mogelijkheid zou schandalig zijn voor een land, dat zichzelf respecteert. Dit zal zeker niet geschieden. daar dan een culturele instelling, dat ten dienste staat van de gemeenschap, zou worden gelikwideerd.

Het onzinnige van de tweede mogelijkheid wordt aangetoond in twee artikelen van de hand van drs. H. E. Coomans, waarvan het eerste in onze editie van vandaag verschijnt.

Na lezing van de twee artikelen van drs. Coomans zal ongetwijfeld het redelijke van de derde mogelijkheid worden ingezien.

—x—

De beheerschapsraad van de V.N. heeft de uitnodiging van de Italiaanse regering om zijn zomerzitting van 1960 in Rome te houden, aanvaard. Het besluit moet nog door enkele commissies van de V.N.-Assemblee worden goedgekeurd.

—x—

De Amerikaanse nationale conventie van Joodse oudstrijders heeft woensdagavond een resolutie verworpen waarin de regering werd gevraagd geen kernwapens aan West-Duitsland te verstrekken. In de resolutie was gewezen op tekenen van „herlevend nazisme", doch de tegenstanders van de resolutie meenden dat onthouding van kernwapens aan de bondsrepubliek zou neerkomen op verzwakking van de Amerikaanse defensie.

„SRANANG TORIE"

● Het vliegtuig van de Aero Service Corporation, dat in Suriname waarnemingen zal verrichten in het kader van „Operation Grasshopper", is in Suriname aangekomen. De maatschappij werkt met Amerikaans en Canadees kapitaal en kreeg door de „Operation Grasshopper" haar op een na grootste opdracht. In Canada werd enkele jaren geleden een nog groter project uitgevoerd. ● Twee missionarissen zijn in Suriname aangekomen met een Piper Cup-vliegtuigje. Zij willen de trio Indianen bezoeken, die volgens hen aan de zuidgrens zouden wonen. Inmiddels hebben deze twee geestelijken. waarvan er een piloot is en de ander valschermspringer, zich met de inzet van hun vliegtuigje, o.a. in „Operation Grasshopper" zeer verdienstelijk gemaakt. Zo maakten zij een vlucht naar de expeditie, welke zich boven de Corantijnrivier, bij de Frederik Willem vallen, bevindt, waardoor droppings konden worden verricht. Deze expeditie, welke ook al in het kader van „Operation Grasshopper" wordt gedaan, zal in totaal ruim vier maanden onderweg zijn. Het doel van deze expeditie is om een vliegveldje gereed te maken in de Coeroeni rivier. Zoals bekend staat „Operation Grasshopper" uit het aanleggen van een aantal vliegtuigen in het binnenland, waardoor het nog onbekende deel van Suriname wordt opengelegd. ● In Suriname zullen dezer dagen aankomen twee Russische treilers. die de haven van Paramaribo zullen binnenvaren om hun voorraad drinkwater aan te vullen. De Russen stellen wetenschappelijke onderzoekingen inzake de visserij in.

Amerikaanse ministers in Chili

Onderzoeken spanningen in het Caraibisch gebied

Herter woont de gehele bijeenkomst bij

Minister Herter heeft gisteren de overtuiging uitgesproken, dat „door een openhartig onderzoek van de spanningen, die in het Caribisch gebied bestaan, en het aanvaarden van wederzijds aanvaardbare maatregelen om deze te regelen, de in Santiago de Chile te houden conferentie van de Amerikaanse ministers van buitenlandse zaken tegemoet zal komen aan de verwachtingen der Latijns Amerikaanse volken".

Herter is per vliegtuig uit Washington naar Chili vertrokken.

Het State Department heeft ten stelligste de berichten tegengesproken, als zou Herter slechts drie dagen de conferentie te Santiago bijwonen. Een officiele woordvoerder deelde mee, dat Herter van plan is tot het eind van de conferentie in de Chileense hoofdstad te blijven. Men vermoedt, dat de bijeenkomst vijf dagen zal duren.

De vergadering, waaraan 21 landen deelnemen begon vandaag. Er zal o.m. gesproken worden over de spanningen in het Caribische gebied.

Perscommentaren

De Pan-Amerikaanse conferentie van ministers van buitenlandse zaken, die woensdag in de Chileense hoofdstad, Santiago, begint, zal er volgens de Londense Times waarschijnlijk niet in slagen ‚het vuur onder de Caraibische ketel te blussen". Wellicht zal alleen weer aan het licht komen dat deze landen hulp nodig hebben, zo meent het blad.

Een ander blad verwacht dat de Ver. Staten in een moeilijke positie zullen komen. Als Herter een gematigde politiek voorstelt, die landen als de Dominicaanse Republiek en Paraguay toestaat de eigen (dictatoriale) zaken te regelen, zullen de Ver. Staten opnieuw beschuldigd kunnen worden van het beschermen van dictaturen.

„Wanneer zij woensdag hun werkzaamheden te Santiago de Chile aanvangen, zullen de ministers van buitenlandse zaken de gelegenheid hebben om kracht bij te zetten aan eerbied voor de wet en voor democratische methoden, waarvoor men heden ten dage zijn neus optrekt", aldus schreef de Washington Post and Times Herald" gistermorgen in een hoofdartikel, getiteld ‚de inzet te Saniago".

De agenda van de conferenie maakt een zeer vrije en ruime bespreking mogelijk van alle aspecten van de crisis. Zo moet het ook zijn.

Het is noodzakelijk, dat men een openhartige discussie houdt, indien men de eerbied voor juridische principes tot nieuw leven wil brengen. Het moment is gekomen om een rem te zetten, indien men wil voorkomen, dat de betrokken landen de weg naar de chaos voorzetten", aldus het liberale blad.

Het blad noemt het een „wijs" besluit van de regering van Fidel Castro om aan de conferentie te Santiago deel te nemen.

De schrijver van het artikel geeft toe, dat het ongeduld van Fidel Castro en verschillende groepen ballingen over het aan de macht blijven van een „handjevol dictators" begrijpelijk is maar de ervaring heeft geleerd, dat er vele gevaren schuilen in een politiek van bevrijding voor troepen afkomstig uit het buitenland.

„Het beginsel van een oorlog voor de bevrijding der Dominikanen, door Cuba gesteund, zou even verwerpelijk zijn als een „preventieve oorlog" tegen de communisten", aldus besluit het artikel, dat overigens opmerkt, dat de regering op Cuba ‚de zaak van de democratie beter kan dienen door orde op eigen zaken te stellen".

De vergadering der Zionistenbond te Stockholm

De politieke discusie op de vierde vergadering van de Zionistenbond in Stockholm is geëindigd met een rede van de voorzitter van de bond, dr. Goldman.

Hij heeft gesproken over de situatie van de Joden in de Sovjet-Unie, de kwestie van de deelneming van de Joden aan de koude oorlog en de positie van de bond en van de Joden jegens Duitsland.

Hij eiste voor de Joden in Rusland het recht op een centrale organisatie te stichten. Dergelijke organisaties bestaan in Polen, Hongarije en Tsjecho-Slowakije hetgeen bewijst dat het communistische stelsel op zich geen hinderpaal daarvoor vormt.

Over Duitsland zei hij dat de Joden nu de morele kracht moeten hebben niet meer te leven onder de invloed van de emotionele schok die de misdaden van de nazies heeft veroorzaakt.

CARAIBISCH NIEUWS

Port of Spain — Het majestueuze Hilton hotel, dat op een heuveltop zal worden gebouwd en waarvan de ingang op de bovenste verdieping komt te liggen, zal niet voor het komende Carnaval seizoen worden geopend. Er zijn moeilijkheden gerezen over de opmerkelijke bouw van dit glamourhotel, dat als „hangend" hotel bekend zal worden. Men hoopt echter dat dit eerste, werkelijke toeristenhotel in Trinidad tegen eind 1960 zal worden geopend. Het hotel Normandie heeft inmiddels uitbreidingsplannen bekendgemaakt. Er komen nog 25 cabanas erbij.

De Trinidadiaanse regering heeft er de aandacht op gevestigd dat de bevolkingstoename in Trinidad in de laatste jaren aanzienlijk is toegenomen. Het geboortegetal is gestegen van 32.4 per 1000 in 1950 naar 41.9 in 1958 en het sterftecijfer gedaald van 11.6 naar 9.6. De regering beveelt de goedkeuring van een rigoreuze geboortebeperkingscampagne aan, hoewel de bisschop van Trinidad enkele maanden geleden fel van leer is getrokken tegen deze plannen.

Jamaica heeft een origenele vertoning gezien: de instelling van „opvoedingsweek". Optochten werden georganiseerd waarin het thema luidde: opvoeding voor allen. Jamaica heeft, vooral wat de districten betreft, grote problemen. Tienduizenden kinderen tussen 7-15 jaar gaan niet of ongeregeld naar school. De faciliteiten zijn gering. Gebrek aan schoolruimte en onderwijzers is de oorzaak en de regering heeft toegezegd 15 nieuwe scholen te bouwen gedurende 1959-1960. Men tracht door opvoedingsweek" welke nu ieder jaar zal worden gehouden, de belangstelling van de bevolking te winnen voor de opvoedingsproblemen.

—x—

Syrische kranten melden dat de communistische leidster Asma Saleh met een tiental vrouwen uit de Syrische communistische partij is getreden omdat „die partij de Arabische zaak verraadt" en de Syrische communistische leiders „zich ter beschikking van de imperialisten stellen". Mej. Asma heeft haar „onwankelbare geloof in het Arabisch nationalisme en zijn leider, president Nasser", uitgesproken, aldus deze berichten.

Hollandse Nieuwtjes

● Niet alleen kinderen op [...] strand kunnen blijkbaar verdwa[...] maar ook zeehonden kunnen so[...] de kluts kwijt raken. De bedoe[...] zeehond ging door de sluizen v[...] Ijmuiden, en zwaaide gedag met [...] handje aan zijn hondse colleg[...] Maar al ras had men de arme st[...]ker te pakken en toen bleek dat [...] nog maar een borelinske was, wa[...] met melk moet hij gevoed worde[...] In Artis zal men proberen het bee[...] in leven te houden, maar het is ge[...] gemakkelijk karwei. ● Binnen e[...]kele weken zal de coöperatieve vl[...] spinnerij „Dinteloord" in Steenb[...]gen zi'n poorten sluiten. Het bestu[...] heeft tenminste meegedeeld dit vo[...] te stellen aan de algemeen led[...]vergadering en men mag aanne[...] dat die zal instemmen met dit o[...] prettige besluit waardoor vijf[...] veertig werkkrachten zonder we[...] komen. ● Die Belgische milit[...] had nu net de verkeerde blijk[...] te pakken toen hij in Den Held[...] twee meisjes, een uit Zeist en [...] ander uit Huis ter Heide, lastig vi[...] Deze beide jongedames takelden h[...] behoorlijk toe en na dat varken[...] tot zo ver gewassen te hebben li[...]pen ze maar meteen door naar [...] politie. De commandant van h[...] kamp waar naar men vermoedde [...] militair thuis hoorde, liet daarop [...] volgende morgen alle militairen aa[...]treden, nodigde de meisjes daa[...]bij uit, die wat men noemt to[...] konden kiezen. De Belg werd zo[...]der blikken en blozen aangewez[...] en hij mag nu nadenken over h[...] hollandse gezegde van: katjes d[...] men zonder handschoenen niet ka[...] aanpakken. ● Dezer dagen mo[...] men even langs Rhenen gaan wa[...] men vol trots U het nieuwe klokke[...]spel zal tonen. Zeven en veertig klo[...]ken vormen daar tesamen het nieu[...]we carillon voor de Caneratore[...] en zullen hun blijde klanken ga[...] uitstrooien boven Rhenen. Natuu[...]li'k komen de klokken uit Aar[...] Rixtel. ● Er blijft altijd wel w[...] hangen als er gefilmd wordt in [...] een of andere plaats. Giethoorn ka[...] daar over meepraten. Het aant[...] toeristen na Fanfare is biezond[...] toegenomen en nu heeft een der ar[...]tiesten uit de film besloten er ee[...] boerderij aan te kopen als vacanti[...]verblijf. Het is Maria Dombur[...] ● Het was alles pony wat de klo[...]sloeg in Bemmel op maandag. Da[...] werd namelijk de jaarlijkse pon[...]markt gehouden. Het was de twee[...] keer dat men met dit laatste snu[...] op marktgebied voor de dag kwa[...] Gedachtig de goede prijzen v[...] verleden jaar was er in de laat[...] weken geen pony meer te zien in [...] omstreken van Bemmel. Ieder hi[...] de beesten achter slot en grendel o[...] een goed slaat'e er uit te sla[...] Verleden jaar werden er goede pr[...]zen gemaakt. Zelfs de wereldomr[...] was er als de kippen bij om er [...]portages te maken. ● In Den Ha[...] was men verleden week werkel[...] eventjes van de kook af. Op een [...]geven ogenblik en net voor etens[...] doofden de gasvlammetjes en [...] men met de half gebakken pe[...] Ondanks verwoede pogingen v[...] aan- en uitdraaien slaagde men [...] niet in het gas weer leven in te b[...]zen. Dat was wel moeilijk ook wa[...] waarschijnli'k heeft de gemeentel[...] pomp in plaats van gas lucht a[...]gezogen. Na tien minuten was [...] leed geleden maar toen begon [...] het echte werk want met behulp v[...] radio en politie werd de bevolk[...] ingelicht hoe men het onbrandb[...] gas kon verwijderen. En onder[...] hand de mannen maar wachten.

—x—

Voor een eventueel te houden w[...]reldtentoonstelling in 1967 heeft m[...] het oog laten vallen op het ge[...] van Luxemburg dat hiervoor, ook [...] de wegverbindingen betreft, zeer [...]schikt zou zijn. Behalve Oostenr[...] heeft, zoals bekend, ook Frankr[...] zich voor de tentoonstelling in 19[...] kandidaat gesteld.

N OF M

door

AGATHA CHRISTIE

33

Ze zouden naar de stad gaan om een celluloid eendje te kopen, dat in het bad van Betty kon drijven. Betty was zo opgewonden en sprong zo wild in het rond, dat het buitengewoon moeilijk was, haar armpjes in de wollen pull-over te krijgen.

Beiden vertrokken, terwijl Betty luidkeels snaterde „eendje kopen, eendje kopen voor Betty bad, voor Betty bad" en er het grootste plezier in had deze belangrijke feiten onophoudelijk te herhalen.

Twee lucifers, die, onopvallend, kruiselings over elkaar lagen op de marmeren tafel in de vestibule, vertelden Tuppence, dat Mr. Meadowes die middag bezig was het spoor van Mrs. Perenna te volgen.

Tuppence begaf zich naar de salon en het gezelschap van Mr. en Mrs. Cayley.

Mr. Cayley was in een knorrige bui. Hij was naar Leahampton gekomen, zo zei hij, om absolute rust en kalmte te hebben, en hoe kon het rustig zijn met een kind in huis? Dat ging maar de hele dag door: dat schreeuwde en rende rond en sprong en danste maar van de ene verdieping naar de andere......

Zijn vrouw mompelde sussend, dat Betty toch een lieve, kleine dreumes was, maar die opmerking werd niet gunstig ontvangen.

„Ongetwijfeld, ongetwijfeld," zei Mr. Cayley, z'n lange nek in allerlei bochten wringend, „maar haar moeder hoort haar rustig te houden. Ze moeten ook met andere mensen rekening houden, met invaliden, mensen wier zenuwen rust nodig hebben."

Tuppence zei: „'t Is niet makkelijk een kind van die leeftijd rustig te houden. 't Is niet natuurlijk..... Er zou iets niet in de haak zijn met het kind, als 't rustig was."

Mr. Cayley kakelde boos: „Onzin, onzin, die dwaze moderne geest: kinderen precies laten doen, waar ze zin in hebben. Men hoort een kind rustig te leren zitten en — eh — met een pop te spelen of te lezen of zo iets."

„Ze is nog geen drie jaar," zei Tuppence glimlachend. „U kunt toch niet van haar verwachten, dat ze al kan lezen."

„In ieder geval er moet iets aan gedaan worden. Ik zal er met Mrs. Perenna over spreken. 't Kind was vanmorgen om voor zevenen al in bed aan 't zingen...... aan 't zingen! Ik had slecht geslapen en was net tegen de morgen ingedommeld ...... het maakte me opeens klaar wakker."

„En Mr. Cayley heeft zoveel mogelijk slaap heus hard nodig," zei Mrs. Cayley bezorgd. „Dat heeft de dokter gezegd."

„Dan moet U naar een rusthuis gaan," merkte Tuppence op.

„M'n beste mevrouw, zulke inrichtingen zijn schandalig duur en, behalve dat, missen zij de geschikte atmosfeer. Er hangt daar een sfeer van ziekte, die ongunstig op m'n onderbewustzijn werkt."

„Vrolijk gezelschap, heeft de dokter gezegd," legde Mrs. Cayley hulpvaardig uit. „Een normaal leven. Hij dacht, dat een pension beter zou zijn dan zo maar een gemeubileerd huis. Mr. Cayley zou dan waarschijnlijk niet zoveel piekeren en het zou een prikkel voor hem zijn om met andere mensen van gedachten te wisselen."

Mr. Cayley's methode om van gedachten te wisselen was, voor zover Tuppence kon beoordelen, alleen maar een opsomming van zijn eigen kwalen en de symptomen daarvan; de uitwisseling bestond uit de al of niet sympathieke ontvangst er van.

Tuppence bracht het handig op een ander onderwerp.

„Ik zou graag eens iets van U willen horen," zei ze, „over Uw eigen ideeën over het leven in Duitsland. U hebt me verteld, dat U de laatste jaren daar veel gereisd hebt. 't Zou interessant zijn, het standpunt eens te horen van een ervaren man als U. Ik heb gemerkt, dat U tot die mensen behoort, die niet beheerst worden door vooroordelen en die dus inderdaad een objectieve beschrijving van de toestanden daar zouden kunnen geven."

Vleierij moest er, volgens Tuppence, bij mannen altijd dik worden opgelegd. Mr. Cayley hapte [...] blikkelijk.

„Zoals U zegt, m'n beste mevrouw, ben [...] staat, zonder bevooroordeeld te zijn, een du[...] en objectief beeld te geven. Welnu, volgens [...] mening......"

Wat er nu volgde, vormde een monoloog. Tuppence maakte zo nu en dan een opmerki[...] „wel, hoe interessant", of „wat hebt U een sc[...] opmerkingsgave" en luisterde met een aan[...] die ditmaal niet geveinsd was.

Want Mr. Cayley, vervoerd door de symp[...] van zijn luisteraar, beschreef zichzelf als ee[...] gesproken bewonderaar van het Nazi-regiem[...] zinspeelde er op, al zei hij het misschien niet [...] zoveel woorden, hoeveel beter het voor Engelan[...] Duitsland zou zijn geweest, als ze zich tegen de [...] van Europa hadden verbonden.

De terugkeer van Miss Minton en Betty, die [...] celluloid eendje prompt had gekregen, ve[...]sto[...] de alleenspraak, die, onafgebroken, bijna twee [...] had geduurd.

Toen Tuppence opkeek, trof haar een nogal e[...] aardige uitdrukking op Mrs. Cayley's gelaat [...] vond het moeilijk, die te omschrijven. Het zou [...]ter en alleen vergeeflijke, vrouwelijke jaloezie [...]nen zijn: het haar toekomend monopolie op [...] aandacht van haar echtgenoot, die nu door een [...]dere vrouw werd opgeëist.

't Zou ook ongerustheid kunnen zijn over het [...] dat Mr. Cayley zijn visie op politiek terrein [...] openhartig uitte. In ieder geval drukte haar [...]zicht ontevredenheid uit.

De volgende handeling was theedrinken, o[...] dellijk gevolgd door de terugkeer van Mrs. [...] uit Londen, die uitriep: „Ik hoop werkelijk, [...] Betty lief is geweest en niet lastig. Ben je lief [...]weest, Betty?"

Waarop Betty laconiek met een enkel woord [...]pliceerde: „Bah!"

Dat moest echter niet als een teken van [...]ring over moeders thuiskomst worden besch[...] maar alleen als een verzoek om bramenjam.

Het ontlokte Mrs. O'Rourke een zwaar [...] en de moeder van de jongedame een verw[...] „Maar Betty toch!"

(Wordt vervolgd)

RCA verslaat Jong Aruba met 3-1

Oranjestad. — Ook in de tweede ronde van de competitie hoofdklasse voetbal heeft RCA gisteravond een overwinning weten te behalen op het team van Noord, Jong Aruba. De eindstand was 3-1, waardoor RCA voorlopig aan de kop van de ranglijst blijft staan met 12 punten.

Met veel elan wierp Jong Aruba zich gisteravond in de strijd. De wedstrijd was nog geen vijf minuten oud, toen Urbano Perez de bal goed opwerpte en scherp voor het RCA doel zette. Antero Giel weet op zeer handige wijze de bal te pakken te krijgen en schiet, nog vóór de backs van RCA op hun plaats zijn gekomen. Jammer voor hem gaat de bal net over het net.

In de zeventiende minuut van de wedstrijd wordt de moeite van Jong Aruba echter beloond. Antero Giel gaat er met de bal vandoor tot vlak voor het doel. Daar probeert hij de keeper te omspelen. Beiden botsen en de bal komt dan bij Cecilio Farro, die zich niet bedenkt en een welverdiend doelpunt scoort. 1-0 voor de jongens van Noord.

RCA probeert direkt revanche te nemen, maar het geluk van Jong Aruba houdt nog even aan. Oskar Steba, RCA's rechtsbuiten komt hard aanstormen, maar de Jong Aruba achterhoede weet op het nippertje het gevaar nog te keren. Pas na 37 minuten spelen komt de gelijkmaker. Rey Franken van RCA zorgt voor een mooi doelpunt. 1-1 en daarmee komt dan ook de rust.

Direkt na de hervatting loopt RCA uit. Bruinburg, die ingevallen is voor Oskar Steba drijft de bal op tot voor het doel. Daar geeft hij hem door aan Rey Franken, die keurig in de linkerhoek buiten het bereik van de Jong Aruba keeper een doelpunt maakt.

Na ruim een half uur stelt Jonko Robertsz de overwinning veilig, door met een hard schot de stand op 3-1 te brengen. Zo blijft het tot het einde.

Ofschoon Jong Aruba in de eerste helft met meer elan speelde, was de overwinning van RCA welverdiend. In de tweede helft was zij gedecideerd de meerdere.

Jong Aruba probeert het met mooi, open spel, maar heeft nog niet voldoende training. Daardoor blijft (tot dusver) het plaatsen zwakjes.

Kippenfarms zitten met voorraden

Oranjestad. — Tengevolge van het feit dat er overproduktie is op de Amerikaanse eiermarkt, en de geimporteerde eieren hier in de winkels soms voor ƒ 0.80 tot ƒ 0.90 per dozijn worden verkocht, blijven de Arubaanse kippenfarms de laatste tijd met de eieren zitten. Wat zelden of nimmer eerder gebeurde, men moet de hier gelegde eieren thans opslaan in de koelhuizen. De prijzen van lokale eieren variëren tussen de ƒ 1.50 tot ƒ 2.00 per dozijn.

AGENDA ARUBA

Oranjestad: Kantoor Amigoe, Toricellistraat 16. Tel.: 1233.
Woensdag 12 augustus 1959.

BIOSCOPEN:
DE VEER, 8.30 UUR:
„The young stranger". James MacArthur, Kim Hunter. Alle leeftijden
RIALTO, 8.00 UUR:
„El beisbolista fenomeno" (Spaans) Resortes, Oscar Pullido. Titelgevecht Johansson-Patterson. Alle leeftijden.
PRINCIPAL, 8.00 UUR:
„El Ciclon" (Spaans) Flor Silvestre, Miguel Aceves Mejia. 18 jaar.
AURORA, 7.30 UUR:
„Tu hijo debe nacer". (Spaans) Marga Lopez, Enrique Rambal. 18 jaar.
SAVANETA, 7.30 UUR:
„A nice little bank that should be robbed" Tom Ewell, Mickey Rooney. Alle leeftijden.
NACHTDIENSTEN BOTICA'S
Oranjestad: Botica Aruba: Tel.: 1080.
S. Nicolas: Botica S. Lucas: Tel.: 5006.

Hevige stormen teisteren Europa

In verschillende Europese landen heeft het maandag hevig gestormd. In Zwitserland was de storm de oorzaak van de dood van zes mensen, van wie vijf verdronken. De windkracht was op sommige plaatsen 33 meter per seconde. De temperatuur daalde in enkele minuten ca. tien graden.

In het gebied van Milaan en Turijn vielen hagelstenen zo groot als sinaasappelen. De Milaan-Amsterdam-expres had een half uur vertraging door blikseminslag.

In vele delen van Zuid- en Midden-Frankrijk richtte de storm zware schade aan de oogsten en gebouwen aan.

In Karlsruhe brak een kerktoren af. Brokstukken kwamen terecht op een bus met toeristen uit Wenen. De chauffeur en zijn assistent werden ernstig gewond.

Uitslag examens

van de op 14 april en 21 t m 24 en 27 t m 30 juli 1959 op Curaçao en Aruba gehouden examens voor de akte ENGELS L.O.

Aruba:
Geëxamineerd: 17 kandidaten; Teruggetrokken na het schriftelijk ex. 6 kandidaten; Afgewezen: 1 kandidaat; Geslaagd: 10 kandidaten, t.w.: de dames C. M. H. Blom, B. R. Orman, F. D. Peterson en de heren J. M. H. Carpaij, J. A. M. Gallé, J. H. Hilbrands, J. A. van Nimwegen, A. G. M. Pieters, F. J. de Vries en J. P. H. T. Zijlstra.

Curaçao:
Geëxamineerd: 52 kandidaten; Teruggetrokken na het schriftelijk ex. 8 kandidaten; Afgewezen: 18 kandidaten; Geslaagd: 16 kandidaten, t.w. de dames J. W. Chocolaad, M. M. Palm en C. M. Philips en de heren M. J. de Jong, I. J. Elst, I. B. H. Jansen, O. A. de Palm, T. Smit, J. W. Keesmaat, W. P. Keun, W. J. Kagenaar, A. C. Meeuwsen, L. C. Monsanto, D. A. Paans, H. H. M. Werkhoven en A. A. van Roijen.

UITSLAG
van de op 14 en 15 april en 23, 25 en 26 juni 1959 op Curaçao en Aruba gehouden examens voor de akte HANDELSKENNIS L.O.

Aruba:
Geëxamineerd: 4 kandidaten; Geslaagd: 4 kandidaten, t.w. Mej. F. Polling en de heren J. J. Bosman, F. Tibma en J. H. L. M. de Wit.

Curaçao:
Geëxamineerd: 4 kandidaten; Afgewezen: 2 kandidaten; Geslaagd: 2 kandidaten, t.w. de heren H. J. ter Haar en J. A. Stroet.

UITSLAG
van de op 10, 27, 28 en 29 juli 1959 op Curaçao en Aruba gehouden examens voor de akte FRANS L.O.

Aruba:
Geëxamineerd: 6 kandidaten; Teruggetrokken na het schriftelijk ex. 1 kandidaat; Afgewezen: 1 kandidaat; Geslaagd: 4 kandidaten, t.w. de dames H. J. Dreischor en J. Ruijs en de heren J. M. L. Boderie en J. H. van den Hurk.

Curaçao:
Geëxamineerd: 10 kandidaten; Teruggetrokken na het schriftelijk ex. 4 kandidaten; Geslaagd: 6 kandidaten, t.w. de dames C. E. Bergonje, J. A. Sweers-van Oorschot en T. H. H. J. Willems en de heren S. Kok, A. v.d. Plank en J. P. van Tilborg.

UITSLAG
van de op 10 juni en 24, 28 t/m 30 juli 1959 op Curaçao en Aruba gehouden examens voor de akte SPAANS L.O.

Aruba:
Geëxamineerd: 11 kandidaten; Teruggetrokken na het schriftelijk ex.: 6 kandidaten; Geslaagd: 5 kandidaten, t.w. de dames D. M. Mansur en M. L. Solagnier en de heren R. Lopez-Henriquez, R. Smit en P. Stolwijk.

Curaçao:
Geëxamineerd: 38 kandidaten; Teruggetrokken na het schriftelijk ex.: 13 kandidaten; Afgewezen: 10 kandidaten; Geslaagd: 15 kandidaten, t.w. de dames L. R. Bernadina, S. A. de Castro, M. J. Dovale, T. Evert, A. A. Pieters-Kwiers, E. Hendrikse, L. F. Pieters, A. M. E. v. Haaren-Ecury, A. M. Zielinski en de heren A. Th. Bakker, D. B. Wederfoort, A. D. Josepa, C. A. Leetz, J. M. J. Sint Jago en P. A. van Tilborg.

Tijdens de landdag van een jeugdklub in Rotterdam is Josephine Baker met haar tien pleegkinderen aanwezig geweest. Hierboven ziet men Josephine Baker met haar tien pleegkinderen. In het midden de Nederlandse schrijver Piet Worm.

STATENVERGADERING ......

(Vervolg van pagina 1)

een niet-geinteresseerde houding van Nederland. Nederland, aldus deze spreker, is moreel verplicht die ruim drie eeuw kolinie geweest zijn te helpen. In zijn antwoord hierop verklaarde de minister Irausquin dat hij dezelfde mening toegedaan was. Dat Nederland echter nog geen steun toegezegd heeft was echter niet te wijten aan een gebrek aan interesse van Nederland of een gebrek aan activiteit van de minister. Nederland had blijk gegeven van belangstelling voor het welvaartsplan en hij sprak de hoop uit dat Nederlandse steun spoedig echter voor elkaar zou komen.

Bij de beantwoording van de vragen in de eerste ronde gedaan door de heer Voges wees de **minister president** er op dat diens verzoek om de rapporten van de gezaghebber van de Bovenwinden aan de staten over te leggen niet voor uitvoering in aanmerking komt aangezien deze rapporten vertrouwelijk zijn. Wel kon hij meedelen dat aan de nieuwe Gezaghebber bepaalde instructies meegegeven waren. Rapporten van de rekenkamer kunnen ter zijner tijd aan de staten ter hand gesteld worden, aldus de premier. Naar aanleiding van hetgeen de heer Lopes had gevraagd over de stopzetting der werkzaamheden op een der eilanden kon hij meedelen dat hij van dat feit kennis genomen had en dat de zaak in onderzoek is zodat nog geen maatregelen genomen kunnen worden.

electriciteit en watervoorziening op St. Maarten

Minister Irausquin deelde in antwoord op de heer Voges mee dat met de **OGEM** een overeenkomst gesloten was voor een vierentwintig urige electriciteitsvoorziening op St. Maarten terwijl men ook vorderingen maakt met de oplossing van de watervoorziening aldaar. Wat betreft de vragen van de heer Lopes over de aanbesteding van het vliegveld op St. Maarten wees de minister er op dat de aanbesteding nog niet heeft plaats gehad door technische moeilijkheden. Het ontwerpbestek was nu echter definitief.

Tijdens de beantwoording van de statenleden in de eerste ronde verklaarde de minister Irausquin nog dat men op Bonaire met plantage Aruba op de goede weg is. Uit het rapport van de deskundige, ir Pieters Kwiers, was hem gebleken dat binnen enkele jaren de plantage zichzelf zal bedruipen.

Brood en spelen

Tevens ging de minister in op de toekomstige televisie, aangezien het lid Da Costa Gomez dit terloops had aangeraakt met de woorden "brood en spelen" hoewel de Romeinen, van wie dit gezegde stamt hierom bekend waren tenminste nog brood gaven, aldus dit statenlid, terwijl de televisie alleen maar spelen zal geven. De minister was het hier niet mee eens, omdat de regering aandelen krijgt voor haar bijdrage. De televisie zou ondanks het feit dat een amerikaanse firma deze taak op zich neemt, bijdragen tot de culturele verheffing, aangezien er een raad van toezicht in het leven zou geroepen worden. De heer Da Costa Gomez ging in de tweede ronde nog even op deze kwestie in en liet blijken niet te kunnen instemmen met deze gedachtengang van de minister.

Het antwoord van **minister Kroon** was wel zeer kort. Aan de heer Braam deelde hij mede dat men er naar streeft het toeristenbureau op het eind van het jaar op Puerto Rico te openen.

Daarna was het woord aan **Minister Tromp.** Aan de heer Lopes en Voges kon de minister antwoorden dat het personeelstekort op de Bovenwinden een punt van zijn biezondere zorg was. Men hoopt te komen tot een rouleersysteem met de benedenwindse eilanden. Tevens ligt het in de bedoeling een oproep te plaatsen in de nederlandse bladen om nederlandse onderwijzers aan te trekken.

achteraf

De heer Voges is dan de eerste spreker in de tweede ronde. Deze formuleert zijn bezwaren om een begroting pas achteraf te bepreken, terwijl de gelden reeds zijn besteed. Liever zou hij deze zaken vooraf bespreken. Speciaal vraagt deze spreker de aandacht voor een controle op de gelden, ook al zou een partijganger van hem daar door bij wijze van spreken in moeilijkheden komen.

H. L. BRAAM
....de post gemist....

Tevens brengt hij naar voren zijn bezwaren tegen het feit dat een belangrijk persoon gistermorgen bij zijn vertrek op de luchthaven verklaard heeft dat hij de heer van Dijk niet als hoofdagent op de bovenwinden zou willen zien, aangezien deze rechercheur geweest is en zich met de zaken "boven" zou kunnen gaan bemoeien. Woorden van lof zwaait deze spreker toe aan de manier van werken op Bonaire, waar tenminste de eilandsraad van te voren gehoord wordt alvorens men nieuwe bijdragen gaat vragen bij de regering. Hij doet verder een beroep op de minister van economische zaken om aandacht te besteden aan de mensen die tot heden toe zorg gedragen hebben voor de electriciteitsvoorziening op St. Maarten.

Bij de beantwoording van deze spreker verklaart de premier dat de regering er naar streeft dat de begrotingen van deze eilandgebieden voortaan voor het eind van het jaar voorafgaande aan het begrotingsjaar in behandeling komt. Wat de verklaring van de gedeputeerde op het vliegveld, merkt de minister president op dat men bezwaarlijk de regering verantwoordelijk kan stellen voor hetgeen politici zeggen, terwijl deze soms een verklaring moeten afleggen in de lijn van hun politiek.

het einde in zicht

De heer Lopes gaat dan de vragen die hij in juli aan de regering gesteld heeft herhalen aangezien het beloofde antwoord nog niet gegeven is. Deze vragen betreffen de bouwcredietbank op de bovenwinden, de gang van zaken met het vliegveld op Saba, en verschillende landbouwaangelegenheden. Het is dan reeds middag geworden en achter de regeringstafel ziet men enkele ministers verveeld luisteren, terwijl er op een gegeven ogenblik slechts zeven statenleden in de zaal aanwezig zijn, de heer Lopes in begrepen.

Prijzende woorden heeft deze spreker voor de nieuw benoemde gezaghebber „mijn wapenbroeder", maar ondanks deze lof betreurt hij het dat geen bovenwinder voor deze post benoemd is, „de Bovenwinders worden echter achtergesteld", aldus deze spreker. Eveneens betreurt hij het dat men over de ongeregeldheden bij de aanbesteding op St. Maarten geen woord gesproken heeft. Indertijd zou hij in een onderhoud met de minister van welvaartszorg de raad gekregen hebben de zaak niet aanhangig te maken bij de justitie, maar de parlementaire weg te bewandelen. Later ontkent de minister in zijn antwoord dit ten stelligste en spreekt daarbij over onwaarheid.

De heer Lopes op zijn beurt noemt de motie van wantrouwen tegen hem een leugenachtigheid, die door een aantal marionetten is aangenomen. Er ontstaat een korte woordenwisseling tussen spreker en de voorzitter wanneer de tijd verstreken is voor het statenlid. Nadat de heer Da Costa Gomez dan gesproken heeft, zoals we boven vermeld hebben spreekt de heer Finck er zijn bevreemding over uit dat de twee aanwezige statenleden van de Bovenwinden bezwaren maken tegen het nadelig slot van de begroting en tegen het systeem van werken hierbij, terwijl zij over hetzelfde feit aangaande Bonaire geen enkel bezwaar geformuleerd hebben. Verder zou deze spreker graag iets willen vernemen over de chaos bij de administratie op St. Eustatius. Minister Irausquin geeft deze chaos later bij zijn beantwoording volmondig toe.

Het einde van de zitting komt dan in zicht wanneer de ministers met hun tweede ronde beginnen. Minister Irausquin antwoordt allereerst de heer Lopes op zijn vragen over de bouwcredietbank, die haar werkzaamheden in november 1958 aangevangen heeft, terwijl er dertig aanvragen zijn binnengekomen. Wat de landbouwaangelegenheden betreft wijst de minister er op dat de landbouwdeskundige op St. Eustatius nog nimmer een rapport heeft ingediend.

De minister van Onderwijs deelt mee in zijn beantwoording dat de opleiding van vierderangs-onderwijzers op St. Maarten waarschijnlijk in september beëindigd zal worden. Minister Beaujon kan meedelen dat er plannen in voorbereiding zijn voor een vliegveld op Saba, Flat Point. Hij hoopt dat daarmee spoed gemaakt wordt. Het vliegveld op St. Eustatius voldoet volgens de minister aan de eisen.

Zonder hoofdelijk stemming wordt dan deze ontwerp-landsverordening aangenomen.

FIDEL CASTRO tijdens contra-revolutionaire akties gewond?

Aanslagpogingen duiden erop dat niet alle samenzweerders zijn ingerekend

Volgens de Amerikaanse kommentator Drew Pearson is Fidel Castro in het afgelopen weekeinde bij de contra-revolutionaire verwikkelingen in Havana door een kogel gewond. Dit is — naar Pearson uit gewoonlijk betrouwbare bron vernam — de reden waarom de Cubaanse premier niet naar Santiago de Chili gaat voor de Panamerikaanse ministersconferentie. Het is niet bekend of Castro ernstig gewond is, doch men verwacht, dat binnenkort bekend zal worden gemaakt, dat hij ziek is, zo meent Pearson.

De veiligheidstroepen van de Cubaanse regering hebben dinsdag in geheel Cuba arrestaties verricht en meer dan een ton wapens buit gemaakt.

Behalve de schietpartijen in voorsteden van Havanna maandagavond en gistermorgen, is het verder rustig gebleven in de Cubaanse hoofdstad.

Spionnen van Castro deden goed werk .

Op vijf verschillende plaatsen in Havanna zijn maandagavond en dinsdagmorgen door contra-revolutionairen vanuit rijdende auto's schoten gelost. Reeds zijn meer dan 1500 personen, die verdacht worden van deelneming aan een onlangs ontdekte samenzwering tegen Castro aangehouden en agenten van de regering speuren het gehele eiland af op zoek naar andere leden van de contra-revolutionaire beweging. Deze spionnen zouden door spionnen van Fidel Castro, die in de beweging wisten door te dringen, aan het licht gebracht.

Het Amerikaanse ochtendblad „Miami Daily News" publiceerde gisteren een relaas van zijn korrespondent op Cuba, Jay Mallin, over de persoonlijke deelneming van Fidel Castro aan het onschadelijk maken van een verzetshaard tegen de regering der Cubaanse „barbudos".

Mallin verhaalt, dat Castro persoonlijk een inval deed in een woning, waarin zich de voornaamste contra-revolutionaire leiders hadden verzameld, en met behulp van enkele van zijn aanhangers, die tot de vergaderingen van de samenzweerders waren doorgedrongen, de arrestaties verrichtte.

Volgens het bericht, dat op de voorpagina van de „Miami Daily News" verscheen, was het revolutionaire komplot reeds zover gevorderd dat men een „schim-kabinet" had gevormd. Tot de deelnemers aan het komplot behoorden zakenlieden, oud-officieren en soldaten van het vorige bewind en anderen, die zich tekort gedaan voelden door het bewind van de regering van Castro.

Volgens Mallin hadden de leiders van de samenzwering tegen Castro kontakt opgenomen met Elroy Gutierrez Menoya, de leider van „het tweede front Escambray", dat tegen Batista streed, en dat Menoya, na te hebben doen blijken bereid te zijn zich bij de contra-revolutionairen aan te sluiten, Castro van het gebeuren op de hoogte stelde. **Menoya en zijn „rechterhand", de Amerikaan William Morgan, traden tot het „schim-kabinet" toe, maar gaven intussen alles aan Castro door.**

Mallin zegt verder, dat de contra-revolutionairen afgezanten naar Ciudad Trujillo zonden om steun te zoeken van de Dominikaanse regering en van de Cubaanse ballingen, die in dat land verblijven, onder wie generaal Eleuterio Pedraza, het voormalige hoofd van de politie van Batista.

Het resultaat van de missie naar de Dominikaanse republiek was volgens Mallin, dat generalissimo Trujillo aan Morgan, die aan het hoofd van de missie stond, een bedrag van 52.000 dollar overhandigde, alsmede een onbepaalde hoeveelheid wapens. Zowel het geld als de opbrengst van deze wapens zullen thans ten goede komen aan het fonds voor de landbouwhervorming.

Mallin verhaalt de ontknoping van het komplot als volgt:

„Castro hoorde van de contra-revolutie en van de plannen voor een invasie uit de Dominikaanse republiek, die deze week zou geschieden. De contra-revolutionairen meenden kennelijk, dat Castro in Chili zou zijn voor de conferentie van de Amerikaanse ministers van buitenlandse zaken.

„Om te doen voorkomen, alsof hij niets van de zaak afwist, vloog Castro zaterdag naar het eiland Pinos, waar hij dikwijls het weekeind doorbrengt.

De voornaamste militaire en burgerlijke leiders van de samenzweerders verzamelden zich aan het einde van de week in een partikuliere woning in de voorname wijk Miramar, welke tevoren door agenten van Castro was doorzocht en waarin op verborgen plaatsen mikrofoons en opname-apparaten waren opgesteld.

Toen de voornaamste samenzweerders bij elkaar waren, maakten Menoya en Morgan dramatisch bekend, dat allen in arrest waren. Terwijl deze bekendmaking geschiedde, trad Castro de zaal binnen en vroeg sarkastisch aan enkelen van de samenzweerders: „En welk ministerie zou aan jou worden toegewezen?"

Tezelfdertijd stapte majoor Camilo Cienfuegos, de bevelhebber van het leger der „barbudos" naar Tellaheche toe, groette spottend en vroeg: „Heeft meneer de president ook iets te bevelen?"

De overrompelde en verbleekte samenzweerder werden onder militaire geleide naar het kamp Libertad overgebracht."

Tezelfdertijd arresteerde de regering cirka 1500 mensen over het gehele land, maar de schietpartij op de woning van Fidel en de aanslag tegen zijn broer Raul schijnen erop te duiden, dat niet alle samenzweerders zijn ingerekend.

Wereldkampioenschappen wielrennen voortgezet

Gisteravond zijn in het Olympisch Stadion te Amsterdam de wedstrijden om de wereldkampioenschappen wielrennen voortgezet.

Bij de amateurachtervolgers werd wereldkampioen Rudi Altig, een 22-jarig electricien uit Mannheim (Dld), die de gehele wielerwereld vanaf zijn eerste optreden in dit wereldkampioenschap versteld had doen staan over zijn fantastische tijden. Na de voorritten waarin hij de snelle tijd van 4 min. 53.8 sec. had laten afdrukken was hij sterk favoriet voor de titel.

In de finale kwam hij uit tegen de Italiaan Valotto. Bij het ingaan van de laatste ronde kreeg de Duitser pech. Hij had toen een voorsprong van ruim veertig meter op Valotto. Het reglement van de UCI bepaalt dat bij eventuele pech in de finalerit in de laatste twee ronden degene winnaar is, die op dat moment voorligt. En zo ging dus de titel naar Altig, ongetwijfeld de renner die daarop het meeste recht had. De tijden waren over 3½ km voor Altig 4.24.1 en voor Valotto 4.29.6. In de halve finales achtervolging professionals plaatsten zich: Riviere, Faggin, Brankart en Bouvet.

Wereldkampioen profs. sprint is de Italiaan Olaspes geworden. Bij de amateurs zijn landgenoot Gasparelli.

Automobiel Club Curaçao Ronde van Curaçao op 19 en 20 september

Het ligt in de bedoeling van de Automobiel Club Curacao haar jaarlijkse sterrit „De Ronde Van Curacao" dit jaar te houden in de avond en nacht van zaterdag 19 september-zondag 20 september a.s. De start zal plaats vinden voor het stationsgebouw op het Dr. A. Plesman vliegveld des avonds om 11.00 uur, voor welke gelegenheid het restaurant speciaal later open zal blijven. Na de start leidt de route praktisch over het gehele eiland waarna tenslotte aangekomen wordt op de beach van Santa Barbara. Hier is een rustpauze van een uur en er is gezorgd voor verversingen, e.d. Na Santa Barbara Beach gaat het dan weer verder en wel naar het einde op Piscadera Baai Club, alwaar gelijk vorig jaar weer een uitstekend ontbijt geserveerd zal worden tegen gereduceerde prijs en de deelnemers verder nog een duik in het water kunnen nemen. Het gehele traject is ongeveer 150 k.m. lang en gestart kan worden in twee verschillende klassen, ieder met een verschillende gemiddelde snelheid. Op gebied van route beschrijving zullen weer enkele geheel nieuwe methodes toegepast worden terwijl verder zowel de bestuurder als de kaartlezer een aandenken aan deze rit zullen ontvangen. Naast de gebruikelijke gebruiksartikelen beschikbaar gesteld. Het inschrijfgeld bedraagt f 7.50 per auto en inschrijvingen kunnen reeds nu plaats vinden bij Dr. P. Groenhardt, Corn. Berghplein 6, telefoon 13333 en de heer Jeukens, telefoon 35197 tussen 18.30-20.15.

Bokswedstrijden gingen niet door

De voor gisteravond aangekondigde bokswedstrijden konden door zware regens geen doorgang vinden. De wedstrijden zullen hedenavond worden gehouden. Er is een verandering gekomen in het programma. Meil Bennet van Trinidad, die het zou opnemen tegen Papa „Diamante Negro" is vervangen door Kid Fenton. De hoofdpartij gaat dus tussen „Papa" en Kid Fenton. De wedstrijden beginnen om half negen.

De Bosjesmannen in Zuid-West-Afrika, die bijna zijn uitgestorven, zullen een eigen reservaat krijgen in het noordoosten van het land.

Elf duizend arbeiders staken in Kennecott fabrieken

In de fabrieken van Kennecott, de grootste Amerikaanse koperproducent, ligt het werk stil als gevolg van een staking van de 11.500 arbeiders, die hogere lonen en betere sociale voorzieningen eisen. Vorig jaar produceerden de betrokken fabrieken ruim 318.000 ton koper.

De staking is uitgeroepen door de „International Union of Mine, Mill and Smelter Workers" en de „United Steel Worker", nadat onderhandelingen over een nieuwe kollektieve arbeidsovereenkomst waren vastgelopen. De vakbonden hebben gedreigd, de staking tot de andere koperfabrieken te zullen uitbreiden als tegen 20 augustus geen overeenstemming over een nieuwe C.A.O. is bereikt. De bonden willen een loonsverhoging van 45 dollarcent per uur, de werkgevers hebben een verhoging van 18 cent aangeboden.

Intussen duurt de staking in de Amerikaanse staalindustrie, die vier weken geleden begon, nog voort.

Laat uw sterren stralen!

(Buiten verantwoordelijkheid van de Redaktie)

Naar aanleiding van de reactie van de manager van het conjunto Estrellas del Caribe op mijn ingezonden stuk „Sterren stralen overal", zij het mij vergund enkele kanttekeningen te plaatsen om heersende misverstanden uit de weg te ruimen.

Allereerst moet ik de heer Manuel meedelen, dat ik mij in mijn artikel niet heb tegengesproken, al lijkt het paradoxaal om eerst over snoepreisjes te praten en daarna het initiatief om in Nederland wat Antilliaanse folklore te brengen te loven. Wel, ik loof dit initiatief nog steeds, maar bedoelde tevens duidelijk te maken, dat de wijze van uitvoering **niet** loofwaardig was. Naar Nederland gaan is een prima idee, maar niet op kosten van anderen, omdat ruimschoots de gelegenheid bestaat om reis- en verblijfskosten **zelf** te verdienen. Neemt U dat gerust aan van iemand die de toestanden in Nederland kent. U heeft trouwens reeds van een Nederlander, die ongetwijfeld de plaatselijke omstandigheden net zo goed kent als ik, reeds de aanbieding gekregen om in Nederland „een bom duiten te verdienen in een mum van een tijd". Die mogelijkheden zijn er ook en daarom is het nonsens om anderen (regering) zowel als particulieren) lastig te vallen door om geld te vragen.

Daarom was mijn raad: Went U tot de Sticusa, doch vraag geen financiële steun, maar laat uitkomen, dat U zelf wilt verdienen door op te treden voor radio, televisie en verenigingen, die Uw conjunto ongetwijfeld graag willen engageren. Pas Uw optreden wat aan bij de Nederlandse smaak als U voor dansavonden gecontracteerd wordt, doch net genoeg om toch het Curaçaose volkseigene te behouden. Voor de Antillianen in Nederland behoeven geen concessies gedaan te worden, die komen toch wel. Overigens speelt U toch nog de idee door het hoofd om in Nederland uitsluitend voor de Antillianen te gaan spelen, hetwelk blijkt uit de zinsnede: Wij willen in alle oprechtheid VOORNAMELIJK de Antilliaanse studenten Curaçaose muziek brengen.

Deze mentale instelling nu is verkeerd. Zeker, als men alleen voor Antillianen wil gaan spelen dan moet er wel geld voor reis- en verblijfskosten bij elkaar gebedeld worden. Daarom wijs ik ook een andere, en naar mijn mening een eervoller, weg. Laat de Sticusa in Nederland voor de Estrellas contacten zoeken en contracten afsluiten voor radio- en televisieuitzendingen. Laat hen tevens de mogelijkheden onderzoeken voor optreden voor verenigingen. Dit kan de Sticusa niet weigeren en dat zal ze ook niet doen. Speel dan voor Nederlanders en laat hen betalen, doch stel tevens Uw financiële eisen niet te hoog, dat is niet nodig en ook niet gebruikelijk. Tweehonderdvijftig Nederlandse guldens voor drie uur spelen is een redelijk bedrag en zal geen bezwaren opleveren om de Estrellas elke avond een optreden te garanderen. Het is zelfs wel mogelijk om twee keer op één avond op te treden. Voor de ene vereniging van 8 tot 11 en voor een tweede van 12 tot 3. Dit wordt vaak gedaan en de Estrellas, die op Curaçao gewend zijn om veel langer te spelen zullen hier weinig moeilijkheden mee hebben. Dertig dagen lang optreden voor Nf 250,— per keer is ruimschoots voldoende om alle reis- en verblijfskosten in Nederland te dekken, zeker als men laat uitkomen om meerdere malen per dag te willen spelen.

Overigens is de overtocht ook te verdienen door op te treden. Als de Portugese lijn niet de volle overtochtskosten op zich wil nemen, probeer het dan bij een andere maatschappij, de Holland-Amerika-Lijn of de K.N.S.M. bijvoorbeeld. Stap aan boord als hier een schip komt voor de cruise en stap in Rotterdam af. Mogelijkheden zijn er genoeg, mits men bereid is te willen werken en niet het plan koestert de toerist uit te willen hangen.

De opmerking dat de Antillianen in Nederland niet op reis zullen gaan, omdat ze één avondje op de muziek van de Estrellas kunnen dansen is zo belachelijk dat het verwijt, dat ik de Antilliaanse mentaliteit niet zou begrijpen mij niet treft. Denkt de heer Manuel nu heus, dat er ook maar één Antilliaan zijn voorgenomen vacantiereis, waar hij het hele jaar reeds plannen voor heeft gemaakt en sinds lang voorbereidingen voor heeft getroffen (plaatsbespreken in jeugdherbergen bijvoorbeeld) en onkosten voor heeft gemaakt, niet zou gaan maken? Kom nu, wat zou U zelf doen in hun plaats?

Overigens heb ik in mijn artikel laten uitkomen, dat ze al lang niet meer in Nederland zijn en nu reeds in het buitenland verblijven en dus niet eens van de komst van de Estrellas del Caribe af zouden weten. Daarom vereist deze reis naar Nederland een zorgvuldige voorbereiding, zodat alle Antillianen tijdig op de hoogte zijn van jullie komst. Verder zou ik namens de in Nederland verblijvende bursalen willen vragen: Speel op de avonden of nachten welke uitsluitend bestemd zijn voor de Antillianen gratis. De meesten zullen toch reeds veel onkosten hebben door de hoge reiskosten (trein, tram en bus).

Als dit niet mogelijk is, verkoop dan reeds hier in de Antillen kaarten voor de avonden welke gereserveerd zullen zijn voor de bursalen, zodat de hier verblijvende ouders hun kinderen deze kaarten zullen kunnen toesturen, zoals dat ook gedaan is bij de voetbalwedstrijd Nederland — Curaçao.

Ik hoop dat de heer Manuel de hem gewezen weg en de gegeven raad zal willen opvolgen en op fiere wijze de voorgenomen tournee zal kunnen maken.

Bankrekeningen zijn niet nodig, wel de lust om te werken. Het wordt inderdaad tijd dat Curaçao naar buiten optreedt, maar dan ook op een goede manier.

Laat de Caribische Sterren in Nederland stralen en staar U niet blind op die Nf 250,— het is waarschijnlijk meer, maar daarover kan de Sticusa U beter inlichten dan ik. J. C.

Armoe der Portugezen

tot gevolg heeft, dat ook de oppositie groeit. De regeerders beschikken over een uitnemend opgeleide veiligheidspolitie — algemeen bekend als de Pide — waaromtrent het hardnekkig gerucht gaat, dat haar officieren in de Hitlerperiode door de Gestapo werden opgeleid en zich nog steeds van de onmenselijke methoden daarvan bedienen. Nog regelmatig komt het voor, dat oppositiemensen zonder enige vorm van proces worden gedeporteerd naar de Kaap Verdische eilanden. Ook over het leger heeft Salazar de volledige kontrole. De kranten in geheel Portugal zijn gemuilkorfd.

Voor de hand liggend is, dat men zich in Portugal vaak bezig houdt met de vraag wat er zal gebeuren als Salazar van het toneel verdwijnt. Hij is al over de zeventig. Velen geloven, dat het regime zal blijven doorwerken. Een vergelijking met Spanje, waar eveneens spekulaties ten aanzien van de machtsopvolging aan de orde van de dag zijn, acht men niet terzake, omdat in het land van Franco de korruptie nog meer aan de dag treedt en de ontevredenheid niet sluimert zoals in Portugal, maar een uitweg vindt — zij het felonderdrukte — demonstraties. De laatste tijd wint de mening veld, dat na een zich terugtrekken van dr Salazar een vrijheidsstrijd naar het voorbeeld van Boedapest de enige mogelijkheid zal zijn om zich van de diktatuur te bevrijden.

De Katholieke Kerk, die tot voor korte tijd Salazar een eerlijke kans bood tot samenwerking bij de oplossing der talloze geestelijke en materiële problemen van het land, heeft zich van het huidige bewind afgewend. De Bisschop van Oporto heeft openlijk kritiek uitgeoefend op Salazar, omdat hij weigerde een einde te helpen maken aan de bittere armoede. Vele gelovigen in Portugal hebben de overtuiging, dat ook het Vatikaan zich niet kan verenigen met de ontwikkeling in het land van Salazar, hetgeen onder meer zou kunnen blijken uit het feit, dat eerst kortgeleden — zeven maanden na de Pauselijke kroning — een nieuwe Nuntius arriveerde.

Portugal ligt in de Europese „vergeetboek" en hiervan zijn verreweg de meeste Portugezen het slachtoffer Indien meer het schijnsel der waarheid op de diktatuur van Salazar en de zijnen zou vallen, was de hoop op ommekeer, wellicht gewettigd. Thans stellig niet!

AGENDA

VANDAAG:

CINELANDIA 7.00 en 9.00 uur: „Battle Hymn"

WEST-END 7.00 en 9.00 uur: „3 Desgraciados con suerte"

CARIBE 8.00 uur: „El tren de la vida" (Ride the high iron)

ROYAL 8.00 uur: „Cabeza de Cebolla" (onionhead)

Filmliga Curaçao 8.30 „Don Quichot", met nederlandse onderschriften.

MORGEN

CINELANDIA: 7-00 en 9.00 uur: „Man Afraid"

WEST-END 7.00 en 9.00 uur: „Flame barrier"

Theater Asiento „Robbery under arms"

BASKETBAL[L]

Gisteravond werd de ba[sketbal-]kompetitie op de banen [van het] J.P.F.-sportveld voortgezet.

De dameswedstrijd tusse[n ...]cao Deportivo en Girl [...] ging niet door, hetgeen on[...] een gewoonte is geworden [bij] dameswedstrijden. Girl [...] liet namelijk gisteravond [...] gaan.

Bij de heren won Sithoc [met een] score van 47-29 van S.D.L. [...]rers waren M. Jansen (Sitho[c]) [met] achttien punten en W. Grep[...] met tien punten.

De stand in de heren A-[klasse]:

	gesp.	gew.	verl.
Lightning	6	6	0
Sithoc	6	5	1
Dragons	6	4	2
Huracan	6	3	3
J. Cur.	6	2	4
S.D.L.	7	2	5
Athene	5	1	4
Aquino	6	1	5